

Continuation to the bestselling series

THE MORTAL INSTRUMENTS and THE INFERNAL DEVICES

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

TALES FROM THE
SHADOWHUNTER ACADEMY

Welcome to
Shadowhunter
Academy

Mục lục

[#1](#)

[#2](#)

[#3](#)

[#4](#)

[# 5](#)

[#6](#)

[#7](#)

[# 8](#)

[#9](#)

[#10](#)

[#11](#)

[#12](#)

[#13](#)

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SẴN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#1

Vấn đề là ở chỗ Simon không biết làm cách nào để đóng gói đồ đạc như một kẻ phá cách.

Cho một chuyến đi cắm trại, chắc chắn rồi; ở nhà Eric hay một buổi biểu diễn cuối tuần qua đêm, cũng được; hay dành kì nghỉ với mẹ và chị Rebecca, không vấn đề gì. Simon có thể mang đi cả đồng lộn xộn với kem chống nắng, quần đùi hay chiếc áo phông của ban nhạc và đồ lót sạch ngay lập tức. Simon đã được chuẩn bị cho một cuộc sống bình thường.

Đó chính là lý do vì sao cậu hoàn toàn không biết chuẩn bị gì cho một khóa huấn luyện cấp cao nơi những thợ săn quỷ bán thiên thần, được gọi là thợ săn bóng tối, những người sẽ cố gắng biến cậu trở thành một trong những chiến binh của họ.

Trong truyện và phim ảnh, người ta được đưa đến một thế giới phép thuật chỉ với bộ quần áo họ đang mặc hay che đậy toàn bộ phần hành lý mang theo. Simon bây giờ cảm thấy như bị các phương tiện truyền thông cướp đi những thông tin quan trọng. Liệu cậu có nên mang theo một con dao nhà bếp và để nó trong túi? Hay mang một lò nướng bánh và dùng nó như một thứ vũ khí?

Simon không làm những điều đó. Thay vào đó, cậu đi đến một lựa chọn an toàn: đồ lót sạch và mấy chiếc áo phông vui nhộn. Thợ săn bóng tối hẳn phải thích những chiếc áo phông vui nhộn nhỉ? Ai mà chẳng thích chúng.

" Mẹ không biết họ cảm thấy thế nào về những chiếc áo phong in mấy thứ vớ vẩn trong học viện quân đội đâu, chàng công tử ạ" mẹ cậu nói.

Simon quay lại, quá nhanh, trái tim cậu nảy lên. Mẹ cậu đang khoanh tay đứng ở cửa. Khuôn mặt lúc nào cũng lo lắng của bà hơi nhăn lại, nhưng luôn nhìn cậu với ánh mắt tràn đầy tình yêu thương như bà ấy vẫn luôn làm.

Ngoại trừ những kí ức mà Simon chưa thể nhớ lại được, cậu đã từng là ma cà rồng và bà đã ném cậu ra khỏi nhà. Đó là một trong những lý do Simon sẽ đến học viện của thợ săn bóng tối, không thì cậu đã không nói dối một cách trắng trợn rằng cậu muốn đi. Magnus Bane, một pháp sư với đôi mắt mèo; Simon thực sự biết một pháp sư với đôi mắt mèo, đã làm giả giấy tờ rằng cậu nhận được học bổng của một học viện quân đội tưởng tượng nào đấy. Cậu đã làm tất cả để không phải nhìn thấy mẹ mỗi ngày và nhớ rằng bà đã từng nhìn cậu bằng ánh mắt đầy sợ hãi .Bà đã ghét cậu. Bà đã phản bội cậu.

" Con nghĩ là con vừa chọn mấy cái áo khá ổn đấy chứ. Con là một người khá thận trọng . Chúng không quá xấu xược với quân đội, không tồi, chất liệu solid class-clown. Tin con đi"

" Mẹ tin con, không thì mẹ sẽ không để cho con đi." Bà đi đến, hôn lên má cậu, ngạc nhiên và tổn thương khi thấy cậu do dự, nhưng bà không nói gì cả, không phải vào ngày cuối cùng cậu ở đây. Thay vào đó, bà vòng tay ôm cậu.

"Hãy nhớ rằng mẹ yêu con."

Simon biết rằng cậu không công bằng: mẹ cậu đã không còn nghĩ rằng cậu không phải là Simon, là một con quý xấu xa đội lốt con trai bà. Tuy vậy, cậu vẫn cảm thấy rằng đáng nhẽ ra bà phải nhận ra cậu và yêu thương cậu mặc kệ mọi điều. Simon không thể quên được những điều bà đã làm.

Vì thế cậu phải đi.

Simon cố gắng thoải mái trong cái ôm của mẹ. " Con có rất nhiều việc phải làm" cậu nói, ôm lấy tay mẹ cậu " nhưng con sẽ cố nhớ điều đó."

Mẹ đẩy cậu ra " Miễn là con nhớ. Con có chắc là ổn khi đi nhờ xe của bạn chứ?"

Ý của bà chính là những người bạn thợ săn bóng tối của cậu (những người mà cậu nói dối là thành viên của học viện quân sự , những người đã truyền cảm hứng để cậu tham gia). Những người bạn thợ săn bóng tối đó cũng là một lí do khác khiến cậu rời đi.

"Con ổn mà" cậu nói " Tạm biệt, con yêu mẹ"

Đó đúng là ý cậu, cậu sẽ không bao giờ ngừng yêu mẹ, cuộc đời này hay ở cuộc đời khác.

Mẹ yêu con vô điều kiện, mẹ cậu đã nói thế một hay hai lần khi cậu còn bé. Đó chính là tình yêu của các bậc cha mẹ, họ yêu con cho dù có chuyện gì xảy ra.

Người ta hay nói thế mà không suy nghĩ đến những cơn ác mộng tiềm tàng hay những hoàn cảnh đáng sợ. Cả thế giới đang thay đổi và tình yêu dần biến mất. Không một ai nghĩ rằng tình yêu sẽ bị thử thách và vỡ nát.

Chị Rebecca đã gửi cho cậu một tấm thiệp ghi: CHÚC MAY MẮN, CHÀNG LÍNH TRẺ! Simon nhớ ngày cả khi bị đuổi ra khỏi nhà, cánh cửa đóng sập trước mắt, chị đã ôm cậu và giọng nói ấm áp của chị vang bên tai. Chị yêu cậu kể cả khi đó. Nhưng đó chỉ là một chút, nó không đủ.

Cậu không thể ở đây, nắm lấy cả hai thế giới và hai dòng kí ức. Cậu phải thoát ra. Cậu phải bước tiếp và trở thành một anh hùng như cậu đã

tình. Tất cả những điều này sẽ có ý nghĩa. Tất nhiên là nó sẽ không làm tổn thương ai cả.

Simon dừng lại trước khi vác cái túi lên vai và đi đến học viện. Cậu bỏ tấm thiệp chị tặng vào trong ví. Cậu rời nhà cho một cuộc sống mới lạ và mang theo tình yêu của chị, như cậu đã từng có.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#2

Simon đã hẹn gặp bạn mình mặc dù không ai trong số họ sẽ đi đến học viện. Cậu đã đồng ý rằng sẽ đến Học viện* để chào tạm biệt trước khi đi.

*học viện này là chỗ ở của nhà Lightwood

Đã có thời gian cậu có thể tự mình nhìn qua ảo ảnh, nhưng bây giờ Magnus phải giúp cậu làm việc đó. Simon ngược nhìn học viện kì lạ mà hùng vĩ, nhớ lại một cách khó khăn rằng cậu đã từng đi qua nơi này trước đó và thấy một tòa nhà hoang. Đây là một cuộc đời mới. Cậu nhớ đến những đoạn kinh thánh về những đứa trẻ nhìn qua tấm kính mờ như thế nào, nhưng lớn lên đồng nghĩa với việc bạn có thể nhìn mọi thứ rõ nét. Cậu có thể nhìn thấy học viện khá rõ ràng: một công trình kiến trúc ấn tượng sừng sững hiện ra trước mắt. Tòa nhà kiểu này được thiết kế để khiến con người cảm thấy mình như một con kiến. Simon đẩy cánh cửa mạ vàng, đi trên con đường chật hẹp quanh học viện và bước qua bãi đất.

Bức tường xung quanh học viện bao quanh một khu vườn được mở rộng để phù hợp với đại lộ New York. Ở đây có những con đường đá ấn tượng, những chiếc ghế dài và cả một bức tượng thiên thần, điều khiến cho Simon cảm thấy lo lắng kể từ khi cậu là fan của Doctor Who. Chính xác Thiên thần không phải đang khóc nhưng nó trong quá buồn phiền đối với sở thích của Simon.

Đang ngồi trên ghế đá ở giữa khu vườn là Magnus Bane và Alec Lightwood, một thợ săn bóng tối cao, đen, khá khỏe và im lặng, ít nhất là

khi ở bên cạnh Simon. Magnus thích buôn chuyện, có pháp thuật và sở hữu đôi mắt mèo như đã nói ở trên. Anh ta đang mặc chiếc áo phong bó sát sọc ngựa vằn màu hồng nổi bật. Magnus và Alec hẹn hò được một thời gian. Simon đoán rằng Magnus có thể nói hết phần của hai người.

Đằng sau Magnus và Alec, Isabelle và Clary đang đứng dựa và bức tường đá. Isabelle đang nhìn vào khoảng không. Cô ấy trông như thể đang tạo dáng cho một bộ ảnh đẹp lạ lùng. Isabelle lúc nào cũng vậy, đó là tài năng của cô ấy. Tuy nhiên, Clary lại ngoan cố nhìn vào mặt Isabelle và nói chuyện với cô. Simon nghĩ Clary sẽ có cách để thu hút được sự chú ý của Isabelle. Đó là tài năng của cô.

Nhìn một trong hai người khiến lồng ngực cậu đau nhói. Nhìn cả hai khiến cậu đau đớn âm ỉ. Vì vậy thay vào đó, cậu tìm kiếm anh bạn Jace, người đang quỳ xuống trên thảm cỏ mọc quá cao và dùng đá để mài kiếm. Simon cho là Jace có lý do của mình khi làm việc này; hoặc có thể anh ta biết rằng mình trông ngầu khi làm việc đấy. Anh ta và Isabelle có thể tham gia chụp ảnh cho tuần san Kẻ Nổi Loạn.

Tất cả mọi người tụ tập ở đây chỉ vì cậu.

Simon đáng nhẽ ra sẽ cảm thấy vinh dự, nhưng phần lớn là cảm thấy kì quặc vì chỉ có một ít mảnh vỡ kí ức nói rằng cậu biết họ. Còn cả cuộc đời trong trí nhớ thì nói rằng họ được trang bị vũ khí và có quá nhiều người lạ mặt, loại người mà bạn nên tránh khi ở trên phương tiện giao thông công cộng.

Người lớn ở học viện và hội Clave, bố mẹ của Isabelle và Alec và những người khác, đã đề nghị rằng nếu cậu muốn trở thành một thợ săn bóng tối, cậu nên đến học viện. Nó đang được mở lần đầu tiên trong hàng thập kỉ qua để chào đón học viên, những người có thể xây dựng lại đội ngũ thợ săn bóng tối vừa bị chiến tranh tàn sát.

Clary không thích ý tưởng đó. Isabelle hoàn toàn không nói gì về vấn đề này nhưng Simon biết cô cũng không hề thích nó. Jace đã từng tranh luận rằng anh có hoàn toàn có khả năng để luyện tập cho Simon ở New York và thậm chí có thể bắt kịp tiến độ luyện tập của Clary. Simon nghĩ rằng cậu đang chạm đến, cậu và Jace phải thân hơn cậu nhớ họ đã từng, nhưng một sự thật kinh khủng là cậu không muốn ở New York.

Cậu không muốn ở bên cạnh họ. Cậu không nghĩ rằng mình có thể chịu được vẻ kiên trì trên khuôn mặt họ- hầu hết là của Isabelle và Clary- cùng với sự thất vọng. Mỗi lần nhìn thấy Simon, họ nhận ra cậu và mong chờ điều gì đó ở cậu. Và mỗi lần như thế cậu đều thấy trống rỗng. Nó như việc nhìn một người đào nơi mà họ biết rằng họ đã chôn thứ gì quý giá, họ đào, đào mãi rồi nhận ra rằng nó đã... biến mất. Nhưng họ vẫn cứ tiếp tục đào bởi việc mất nó thật kinh khủng và bởi vì có lẽ.

Có lẽ.

Cậu chính là kho báu bị mất đó. Cậu là cái có lẽ đó. Và cậu ghét nó. Đó là bí mật mà cậu cố gắng không cho họ biết, những người mà cậu luôn sợ mình sẽ phản bội.

Cậu chỉ cần vượt qua lần chào tạm biệt cuối cùng này và rồi cậu có thể rời xa họ cho đến khi cậu trở nên tốt hơn, cho đến khi cậu giống con người mà họ muốn thấy hơn. Rồi họ sẽ không còn thất vọng về cậu và cậu cũng sẽ không còn lạ lẫm với họ nữa. Cậu sẽ thuộc về nơi này.

Simon không muốn nhắc nhở cả nhóm về sự có mặt của mình ngay lập tức. Thay vào đó cậu lùi về phía Jace.

"Này" cậu nói.

"Ồ" Jace nói một cách bất cần như thể không phải anh đang đợi ở ngoài đây vì mục đích là tiễn Simon. Anh ta ngược lên, ánh mắt màu vàng bình thản, rồi nhìn ra chỗ khác. " Cậu."

Tỏ ra quá lãnh đạm là phong cách của Jace. Simon cho rằng mình đã từng hiểu và thích điều đó.

"Này, tôi nghĩ là tôi sẽ không còn có cơ hội để hỏi điều này nữa. Tôi và anh," Simon nói "khá là thân thiết nhỉ?"

Jace nhìn cậu một lúc, khuôn mặt tĩnh lặng, rồi đá chân nói : " Tất nhiên rồi. Chúng ta như thế này." Anh ta đặt chéo hai ngón tay lại với nhau. "Thực ra, chúng ta giống thế này hơn." Anh ta cố gắng đặt chúng chéo nhau lần nữa. "Chúng ta có hơi chút căng thẳng lúc ban đầu, về sau cậu sẽ nhớ, nhưng nó trở nên rõ ràng khi cậu đến chỗ và thú nhận rằng cậu đang phải vật lộn với cảm xúc ghen tị ghê gớm đối với - đây chính là điều cậu nói - vẻ đẹp tuyệt vời và sức quyến rũ không thể cưỡng lại của tôi."

"Tôi đã như thế sao?" Simon nói

Jace vỗ vai cậu " Đúng thế đấy anh bạn. Tôi nhớ rất rõ mà."

"Ồn thôi, sao cũng được. Có điều là... Alec luôn luôn im lặng khi ở gần tôi. Có phải là anh ấy đang ngại hay tôi đã đánh anh ta lúc nào mà mình không nhớ? Tôi không muốn ra đi mà không làm rõ mọi việc."

Biểu cảm của Jace lại trở về vẻ tĩnh lặng đặc biệt đó.

"Tôi mừng vì cậu đã hỏi điều đó. Có một số việc đã diễn ra. Các cô gái không muốn tôi nói với cậu nhưng sự thật là..."

"Jace, anh đừng độc chiếm Simon chứ." Clary nói.

Cô kiên quyết nói như mọi khi và Jace quay lại trả lời như anh vẫn làm, đáp lại lời gọi của cô không như cách anh vẫn làm với mọi người. Clary bước đến trước họ và ngực Simon lại nhói lên khi mái tóc đỏ của cô ở gần. Cô thật nhỏ bé.

Trong một buổi luyện tập không may của họ, Simon bị bỏ lại với người theo dõi sau khi bị bong gân ở tay, cậu đã thấy Jace quăng Clary vào tường. Cô đã trở lại ngay sau đấng sau anh ta.

Mặc dù vậy, Simon vẫn cảm thấy cô cần được bảo vệ. Cảm giác này là sự sợ hãi, cảm xúc mà không cần có kí ức. Simon cảm thấy như mình bị mất trí khi cảm thấy vậy về một người lạ mà không cần những điều quen thuộc để nhớ lại. Nhưng cùng lúc đó, cậu biết cậu vẫn chưa cảm nhận đủ. Cậu biết cậu vẫn chưa thể cho họ cái họ muốn.

Clary không cần ai phải bảo vệ, nhưng bên trong Simon là một con người luôn luôn muốn bảo vệ cô, nhưng cậu chỉ có thể tổn thương cô bởi vì cậu không thể là con người đó.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#3

Kí ức nhiều khi quay về như một cuộc tấn công ồ ạt và đáng sợ, nhưng hầu hết chỉ là những mảnh vỡ, miếng ghép nhỏ mà Simon khó có thể hiểu được. Một trong số đó là kí ức thoáng qua về lần cùng đi bộ đến trường với Clary, bàn tay cô thật nhỏ bé khi ở trong bàn tay của cậu. Cậu cảm thấy mình thật lớn lao, tự hào và có trách nhiệm với cô. Cậu đã từng quyết định sẽ không bao giờ làm cô thất vọng.

"Chào Simon," cô nói. Đôi mắt cô long lanh nước và Simon biết tất cả đều là lỗi của cậu.

Cậu cầm lấy tay cô, nhỏ nhưng chai sần vì vũ khí và vẽ. Cậu ước cậu có thể tìm cách để tin lại rằng, mặc dù cậu biết nhiều hơn, cô là để cậu bảo vệ.

"Này Clary, bảo trọng nhé. Tớ biết cậu có thể. Và chăm sóc cả Jace, anh chàng vàng hoe đáng thương và vô dụng kia nữa."

Jace làm một cử chỉ tục tĩu, điều mà Simon cảm thấy rất quen thuộc, vì vậy cậu biết đó là phong cách của họ. Jace vội vàng hạ tay xuống khi Catarina Loss đi đến.

Cô ấy cũng là một pháp sư và là bạn của Magnus, nhưng thay vào việc có đồng tử mèo thì người cô hoàn toàn là một màu xanh dương. Simon có cảm giác rằng cô không thích cậu cho lắm. Có thể là các pháp sư chỉ thích các pháp sư khác mà thôi, mặc dù Magnus có vẻ rất thích Alec.

" Xin chào," cô nói " đã sẵn sàng đi chưa?"

Simon đã buồn như chết trong tuần qua và giờ, khi thời khắc đó đã đến, cậu cảm thấy sự hoảng loạn đang dâng lên trong cổ họng.

" Sắp rồi"Cậu nói "Cho tôi ít phút."

Magnus và Alec nhìn cậu gật đầu và cậu gật đầu chào lại. Simon cảm thấy cậu phải xoá đi tất cả những điều kì lạ giữa mình và Alec trước khi cậu liêu thêm.

" Tạm biệt mọi người , cảm ơn vì tất cả."

" Tin tôi đi, giải thoát cậu khỏi một lời nguyền chủ nghĩa phát xít là vinh dự của tôi." Magnus vẫy tay nói. Anh ta đeo rất nhiều nhẫn, chúng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Simon nghĩ Magnus không chỉ làm chói mắt đối thủ của mình bằng phép thuật của mình mà còn vì sự lấp lánh nữa.

Alec chỉ gật đầu.

Simon cúi xuống ôm Clary dù việc đó khiến lồng ngực cậu thêm đau đớn. Mùi hương và cảm giác về cô vừa xa lạ lại vừa thân quen. Những thông tin mâu thuẫn chạy dọc qua não và cơ thể cậu. Cậu cố gắng không ôm cô quá mạnh nhưng cô lại ôm cậu quá chặt. Cô như đang muốn nghiền nát lồng ngực Simon, nhưng cậu không để ý.

Khi buông Clary ra, cậu quay lại và ôm Jace. Cô đứng đó nhìn, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

"Ồ" Jace kêu lên khá ngạc nhiên nhưng nhanh chóng vỗ nhẹ vào lưng Simon.

Simon cho rằng họ thường va vào nhau hay làm gì đại loại thế. Cậu không biết cách các chiến binh làm anh em với nhau: Eric là một người

thích âu yếm. Cậu quyết định rằng thế có lẽ sẽ tốt cho Jace. Simon vò tóc Jace vì bối rối trước khi bước đi.

Cuối cùng Simon cũng thu hết được được can đảm và đi về phía Isabelle. Isabelle là người cuối cùng và khó khăn nhất để cậu chào tạm biệt. Cô không giống như Clary, có thể khóc trước mặt mọi người, hay như những người khác, cảm thấy tiếc khi cậu đi nhưng cơ bản là đều ổn. Cô lãnh đạm hơn bất cứ ai, nhưng Simon biết cô không như thế.

"Tớ sẽ trở lại," Simon nói

"Tất nhiên rồi," Isabell nói, nhìn vào khoảng không qua vai cậu. "Cậu luôn biết cách xuất hiện."

"Khi trở về, tớ sẽ rất tuyệt vời."

Simon hứa, nhưng không chắc liệu mình có thể giữ nó. Cậu cảm thấy mình cần phải nói gì đó. Cậu biết đó là điều mà cô muốn, trở về như con người cũ, con người tốt hơn cậu bây giờ.

Isabelle nhún vai. "Tớ không nghĩ là mình có thể chờ đợi mãi đâu, Simon Lewis."

Như sự giả bộ thờ ơ của mình, điều đó như một lời hứa hoàn toàn ngược lại. Simon nhìn cô một hồi lâu. Cô quá xinh đẹp và ấn tượng khiến cậu cảm thấy ngoài tầm với. Cậu cảm thấy khó tin vào kí ức của mình nhưng việc Isabelle Lightwood đã từng là bạn gái cậu còn khó tin hơn cả việc ma cà rồng có thật và cậu đã từng là một trong số đó. Cậu không có một ý tưởng, ngay cả mờ nhạt nhất, về việc từng khiến cô có cảm xúc với cậu. Vì thế cậu cũng không có suy nghĩ nào để khiến cô có cảm xúc ấy một lần nữa. Đó chẳng khác gì việc ai đó bắt cậu bay vậy. Cậu đã từng mời cô nhảy một lần và hai lần đi uống café trong mấy tháng từ khi cô và Magnus đến trả lại cho cậu nhiều kí ức nhất có thể. Nhưng những kí ức ấy vẫn chưa đủ. Mỗi lúc như vậy Isabelle lại nhìn cậu đầy hi vọng, chờ đợi điều kì diệu

mà cậu biết mình không thể mang đến. Điều đó có nghĩa là cậu không biết nói gì với cô, vì chắc chắn cậu sẽ nói những điều sai lầm và phá vỡ tất cả những điều mà cậu ít khi nói.

"Ừ, tớ sẽ nhớ cậu" cậu nói.

Isabelle vội vươn tay ra, nắm chặt lấy cánh tay Simon. Cô vẫn không nhìn cậu.

" Nếu cậu cần, tớ sẽ đến." cô nói và bất ngờ thả tay ra như khi cô tóm lấy cậu.

"Ừ" Simon nói và đi về phía Catarina Loss vì cô đã tạo ra công dịch chuyển đến Idris, quê hương của thợ săn bóng tối. Cuộc chia tay này quá đau đớn và khó xử khiến cậu không thể đánh giá phép thuật vừa được làm ngay trước mắt mình tuyệt vời như thế nào.

Cậu vẫy tay chào tạm biệt với họ, những người cậu hầu như không biết nhưng lại yêu theo cách này hay theo cách khác. Simon ước họ sẽ không nhận ra cậu đang căng thẳng như thế nào.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#4

Simon nhớ được một thời gian ngắn ở Idris. Những tòa tháp, tù ngục, những khuôn mặt nghiêm nghị, máu trên những con phố, nhưng tất cả những thứ đó đều ở thành phố của Alicante.

Lúc này, cậu nhận ra mình đang ở ngoài thành phố. Cậu đứng giữa một vùng nông thôn tươi tốt, một bên là thung lũng, một bên là đồng cỏ. Không thể nhìn thấy thứ gì trong vòng mấy dặm quanh đây ngoại trừ cỏ xanh. Trên thảm cỏ màu xanh ngọc, ta có thể thấy những tinh thể lấp lánh xa xa cuối chân trời. Đó là Thành phố Pha Lê đang rực sáng dưới ánh mặt trời. Ở phía bên kia là màu ngọc lục bảo của khu rừng, lá cây bị che phủ trong bóng tối. Trên ngọn cây, lá gợn sóng lăn tăn trong làn gió trong những chiếc lông vũ màu xanh nhạt.

Catarina nhìn quanh rồi bước lên một bước, giờ cô đang đứng ở rìa thung lũng. Simon đi theo cô và theo mỗi bước chân, bóng tối lại được vén lên như là một tấm màn.

Bỗng Simon thấy một cái sân tập, trải dài trên vùng đất bị đào sâu xuống, có hàng rào xung quanh để phân ra nơi thợ săn bóng tối chạy, hay khắc quá sâu xuống mặt đất khiến Simon có thể nhìn thấy nó từ chỗ cậu đứng. Ở giữa mảnh đất, nơi trung tâm của khu rừng, nổi lên như một viên ngọc quý với tất cả những thứ còn lại làm nền, là một tòa nhà cao màu xám với những tháp canh và chóp nhọn. Simon đang nghĩ đến một thuật ngữ kiến trúc như "trụ tường" để miêu tả bằng cách nào khối đá có thể vừa đỡ

được hình cánh chim nhọn vừa chống được mái nhà. Học viện có ô cửa sổ kính màu được đặt ngay ở giữa, thắm lại vì năm tháng. Trên đó, vẫn có thể thấy được một thiên thần nắm lấy một thanh kiếm, thiên đường và khốc liệt.

"Chào mừng đến học viện thợ săn bóng tối." Catarina nói một cách nhẹ nhàng.

Họ bắt đầu xuống dốc cùng nhau. Bông giày thể thao của Simon trượt xuống phần đất mềm sụt lún của sườn dốc, Catarina phải túm chặt lấy áo khoác của Simon để cậu không bị rơi xuống.

"Tôi mong rằng cậu mang vài đôi giày leo núi, chàng công tử thành phố"

"Tôi không mang một đôi nào cả." Simon nói. Cậu biết rằng những đồ cậu mang không hề phù hợp. Bản năng không khiến cậu đi sai đường nhưng nó cũng chẳng giúp ích được gì.

Catarina, người có lẽ khá thất vọng trước sự thiếu thông minh rõ ràng của Simon, im lặng khi họ đi dưới bóng râm của cành lá trong bóng tối xanh mờ tạo bởi hàng cây cho đến khi cây trở nên thưa hơn và ánh nắng tràn xuống qua những khe hở. Học viện thợ săn bóng tối dần dần hiện ra trước mắt họ. Đi đến gần hơn, Simon bắt đầu để ý thấy một số sai sót nhỏ của Học viện mà cậu đã không quan sát thấy khi cậu sợ hãi ở đằng xa. Một trong những tòa tháp cao, thon gọn đang nghiêng một góc đáng báo động. Có nhiều những tổ chim to ở vòm và những mạng nhện dài và dày như những tấm rèm ở vài ô cửa sổ. Một ô kính của cửa sổ màu đã vỡ, để lại một khoảng trống đen đáng nhẽ ra là mắt vì thế trông thiên thần như chuyển sang nghề cướp biển.

Simon không cảm thấy thoải mái về những điều cậu quan sát được.

Có một số người đang đi ở phía trước học viện, dưới cái nhìn chăm chăm của thiên thần cướp biển. Một người phụ nữ với mái tóc vàng hồng, đằng sau là hai cô gái mà Simon nhận ra rằng đó là học viên của học viện. Họ trông có vẻ như bằng tuổi Simon.

Simon vụng về đâm phải một cành cây làm nó gãy tách dưới chân cậu khiến ba người phụ nữ quay lại nhìn. Người phụ nữ có mái tóc vàng hồng bất ngờ chạy về phía họ và ôm chầm lấy Catarina như thể cô là "người chị em màu xanh" thất lạc lâu ngày của mình.

Cô ta choàng vai Catarina, người đang vô cùng bối rối.

"Cô Loss, tạ ơn Thiên Thần, cô đến rồi," cô ta reo lên. "Mọi việc đều như một đồng hồ hỗn loạn, quá hỗn loạn!"

*

"Tôi không tin rằng mình có được... vinh hạnh đó." Catarina quan sát, với một sự ngập ngừng rõ rệt.

Người phụ nữ thu mình lại, thả Catarina ra và gật đầu khiến cho mái tóc sáng màu bay bay trên vai. "Tôi là Vivianne Penhallow. Tôi là, ờ, chủ nhiệm của học viện. Rất vui vì được gặp cô."

Cô ta có thể nói rất lịch sự nhưng cô còn quá trẻ để trở thành người đứng đầu mở lại học viện và chuẩn bị tất cả những điều mới cần thiết cho những học viên cần đào tạo cho lực lượng thợ săn bóng tối. Và lần nữa, Simon cho rằng đó là điều diễn ra khi bạn là anh em họ hàng với Quan Chấp Chính. Simon vẫn đang cố hiểu làm thế nào mà chính quyền thợ săn bóng tối và những gia đình thợ săn bóng tối làm việc cùng nhau. Họ dường như luôn liên quan đến nhau và điều đó rất khó hiểu.

"Có gì rắc rối thế, Dean Penhallow?"

"Ờ, thành thực mà nói, tuần phân công để đổi mới lại học viện rất là, ờ... 'không đủ hoang dã' có lẽ là từ diễn tả đúng nhất thời điểm đó," Dean Penhallow nói, lời nói của cô trào ra khỏi miệng "Và một số giáo viên, ờ...bỏ đi đột ngột. Tôi không tin rằng họ có ý định quay lại. Thậm chí có những người thông báo cho tôi về việc này bằng những ngôn từ rất nặng nề. Có một chuyện nhỏ là Học viện hơi lạnh lẽo , thực ra thì, chuyện đấy nhỏ hơn việc rằng toà nhà đang ở trạng thái khá tệ*. Hơn nữa, vấn đề đáng quan tâm lúc này là có rắc rối với nguồn cung cấp thức ăn"

Nguyễn văn: Also, the Academy is a trifle chilly and, to be perfectly honest, more than a trifle structurally unsound.

Câu này team ko biết có dịch đúng ko, có đưa dịch như trên, có đưa lại dịch: "... thực ra thì, nó nghiêm trọng hơn những gì tôi vừa nói." Bạn nào tốt bụng ghé qua giúp với.

Catarina nhướn một bên lông mày màu ngà lên. "Có vấn đề gì với nguồn cung cấp thức ăn vậy ?"

" Chúng ta đã hết lương thực rồi."

"Đó đúng là một rắc rối đấy."

Đôi vai của vị trưởng học viện chùng xuống và lồng ngực xẹp đi như thể việc cáng đáng hết tất cả mọi thứ đã giam cầm cô trong một cái áo nịt ngực vô hình.

" Những cô gái đi cùng với tôi đây là hai trong những học sinh lớn tuổi xuất thân từ những gia đình thợ săn bóng tối tử tế, Julie Beauvale và Beatriz Velez Mendoza. Họ mới tới đây hôm qua và đã chứng minh bản thân mình là vô giá. Và đây chắc hẳn là Simon trẻ tuổi."

Bà nói và cười động viên cậu.

Simon hơi giật mình và không hiểu vì sao lại như thế cho đến khi cậu lơ mờ nhớ lại rằng rất ít thợ săn bóng tối lớn tuổi thể hiện sự thoải mái khi có một ma cà rồng ở quanh họ. Tất nhiên là bà không có lí do nào để ghét cậu khi mới gặp mặt. Thậm chí bà ta còn rất hăm hở khi gặp được Catarina, Simon nghĩ; có thể bà ta đang rất ổn hoặc bà ta chỉ vui vì có Catarina giúp đỡ.

"Rồi," Catarina nói. "thật là bất ngờ khi học viện bỏ trống sau một thập kỉ đầy biến động lại không hoạt động trơn tru sau vài tuần. Tốt nhất là cô hãy chỉ cho tôi những vấn đề tồi tệ nhất. Tôi sẽ giúp sắp xếp lại chúng để những thợ săn bóng tối bé bỏng không làm gãy cái cổ nhỏ của mình."

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Catarina.

"Việc quan trọng bây giờ, ý tôi là," Catarina chột nở nụ cười rạng rỡ. "một trong các cô gái có rảnh để dẫn Simon lên phòng cậu ta không?"

Cô ta có vẻ hào hứng khi đuổi được Simon đi. Vị pháp sư vô cùng không thích cậu. Simon không thể nghĩ ra mình đã làm gì với cô ta.

Vị trưởng học viện nhìn chăm chú vào Catarina một lúc lâu, rồi dời mắt ra chỗ khác.

"À, vâng, tất nhiên rồi. Julie, em có phiền không, hãy dẫn Simon đến kí túc xá."

Julie nhướn mày. "Thật sao?"

"Ừ, thật đấy. Phòng đầu tiên khi em đến chái nhà tây." Vị hiệu trưởng nói đầy gượng ép rồi quay lại với Catarina. "Cô Loss, một lần nữa tôi thấy vô cùng cảm kích khi cô đến đây. Cô có thể giúp ổn định lại một số việc lộn xộn được không?"

"Có một câu nói: Một cư dân thế giới ngầm có thể dọn sạch đồng hồ độn của thợ săn bóng tối." Catarina nhận xét.

"Tôi... chưa từng nghe câu nói đó." Viện trưởng Penhallow nói.

"Thật buồn cười." Catarina nói, giọng cô ta nhỏ dần khi họ đi xa "Các cư dân thế giới ngầm thường xuyên nói thế. Rất thường xuyên."

Simon bị bỏ rơi và nhìn chăm chú vào cô gái còn lại, Julie Beauvale. Cậu thích ngoại hình của cô gái kia hơn. Julie rất xinh đẹp, nhưng mặt, mũi và miệng của cô lại rộng đến kì lạ, tạo ra cho người khác ấn tượng rằng cả đầu cô đều nhú lại phản đối.

"Cậu là Simon đúng không?" Cô hỏi và đôi môi đã mím lại càng mím hơn. "Đi theo tôi."

Cô gái quay đi, động tác của cô nhanh như một cái máy khoan. Simon chậm chạp đi theo cô qua ngưỡng cửa học viện vào một hội trường nơi âm thanh rất vang có mái nhà hình vòm. Cậu nghiêng đầu cố gắng tìm hiểu xem màu lục của trần nhà là do ánh sáng từ ô cửa sổ màu hay là do rêu.

"Hãy đi nhanh lên." giọng Julie vang lên từ một trong sáu cánh cửa nhỏ và tối đục ra trên bức tường đá. Chủ nhân của giọng nói đã biến mất và Simon chìm vào bóng tối phía sau cô.

Trong bóng tối xuất hiện một cầu thang đá mập mờ dẫn đến một hành lang đá cũng mập mờ không kém. Gần như không có chút ánh sáng nào ở đây vì cửa sổ là những cái khe nhỏ trên đá. Simon nhớ rằng đã từng đọc về những cửa sổ như thế này. Chúng được tạo ra để không ai có thể bắn được ta nhưng bản thân lại có thể bắn tên vào người khác.

Julie dẫn cậu đi xuống một hành lang, một cái nữa, lên một đợt cầu thang, xuống một hành lang khác để đến một căn phòng nhỏ hình tròn. Nó ổn cho một sự thay đổi nhưng lại dẫn đến một con đường khác. Tất cả mọi

thứ: bóng tối, đá ngay bên cạnh, mùi hương ngồ ngộ kết hợp với tất cả những hành lang khiến Simon nghĩ đến từ "thăm mộ". Cậu đã cố không nghĩ đến từ đó nhưng nó vẫn hiện ra.

"Vậy cậu là thợ săn quý." Simon nói, sốc lại cái túi trên vai và vội vã đi theo Julie. "Nó như thế nào vậy?"

"Thợ săn bóng tối, và đó là điều cậu đang ở đây để học" cô nói với cậu và rồi dừng lại ở một trong rất nhiều cánh cửa, làm từ gỗ sồi được nhuộm màu với phụ kiện bằng sắt đen. Tay nắm của cánh cửa hình như được khắc hình cánh thiên thần. Cô nắm lấy tay nắm cửa. Simon nhìn thấy nó hẳn phải bị vụn rất nhiều lần trong hàng thế kỉ qua vì mọi chi tiết của cánh thiên thần gần như đã bị mài mòn hết.

Bên trong là một căn phòng đá nhỏ, chứa hai chiếc giường chật chội- một cái vali để mở trên cái giường chân gỗ được khắc hình, ô cửa sổ hình kim cương bị bụi che mờ và một cái tủ lớn nghiêng về một bên như thể mất một cái chân.

Có một cậu con trai ở trong và đang đứng trên cái ghế đầu. Cậu ta chậm chậm quay vòng trên cái ghế để đối mặt với họ và nhìn xuống từ trên cao như thể cậu là một bức tượng ở chân tường.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

5

Cậu ta trông không giống như một bức tượng, vì không ai lại mặc cho bức tượng quần bò và một cái áo thể thao màu vàng và đỏ sặc sỡ. Đường nét khuôn mặt chàng trai cân đối và trông như tạc. Cậu ta có đôi vai rộng và vẻ ngoài lực lưỡng, như hầu hết mọi thợ săn bóng tối. Simon hoài nghi thiên thần không chọn những người bị hen hay ai đó đã từng bị ném bóng chuyền vào mặt khi tập gym. Chàng trai có làn da màu đồng, đôi mắt nâu đen và mái tóc xoăn sáng màu lộn xộn trên lông mày. Cậu ta nở nụ cười khi nhìn thấy họ và lúm đồng tiền xuất hiện ở một bên má.

Simon không coi anh ta là hình mẫu cho vẻ đẹp của phái mạnh. Nhưng cậu nghe thấy tiếng động nho nhỏ ở đằng sau và nhìn qua vai mình. Tiếng động đó là tiếng thở dài dài thiết tha không thể kiềm chế được từ Julie, người mà, như Simon quan sát, đồng thời thở dài và nghiêng người một cách không tình nguyện. Simon nghĩ hành động này có thể là một dấu hiệu rằng gặp anh ta là một điều không bình thường.

Simon chuyển ánh nhìn ra chỗ khác. Hình như tất cả những công tử bột thợ săn bóng tối đều là người mẫu đồ lót, bao gồm cả anh bạn cùng phòng mới của cậu. Cuộc đời cậu quả thật như một trò đùa.

Julie dường như có liên quan đến vị công tử ở trên cái ghế đầu. Simon có vô vàn câu hỏi, như "Anh ta là ai?", "Vì sao anh ta lại đứng ở trên cái ghế đầu?" nhưng cậu không muốn trở thành kẻ phá đám.

"Tôi rất mừng khi các bạn đến đây. Bây giờ... đừng hoảng loạn." Gã đứng trên ghế đầu nói nhỏ.

Julie lùi lại một bước.

"Có vấn đề gì với bạn vậy?" Simon hỏi. "Việc nói 'đừng hoảng loạn' chắc chắn sẽ gây hoảng loạn cho người khác! Hãy nói rành mạch về vấn đề đi."

"Được thôi, tôi hiểu điều cậu đang nói và cậu nói đúng." Chàng trai nói tiếp. Giọng anh ta nhẹ nhưng lại hơi nhấn ở một số âm tiết nhất định. Simon khá chắc anh ta là người Scotland. "Tôi chỉ nghĩ là hình như có một con quỷ thú túi ôpốt* trong tủ quần áo."

* thú có túi ôpốt (nguồn:Internet)

"Vì Thiên Thần!" Julie thốt lên.

Simon nói "Thật là lố bịch."

Có tiếng động phát ra từ cái tủ quần áo. Tiếng kéo, rít khiến Simon dựng tóc gáy.

Nhanh như một tia sáng và với sự uyển chuyển của thợ săn bóng tối, Julie nhảy lên giường không có chiếc vali đang mở. Simon cho rằng đó chính là giường của cậu. Sự thật là cậu mới ở đây có hai phút và thật li kì khi một cô gái lao lên giường cậu, trừ khi cô ấy đang chạy trốn khỏi bọn gặm nhấm đáng ghê tởm.

"Làm gì đi Simon!"

"Ừ, Simon... mà cậu là Simon đúng không? Xin chào... hãy làm gì đó với con quỷ thú túi ôpốt kia đi." gã ngồi trên ghế nói.

Tiếng động xô đẩy trong tủ quần áo rất to và Simon không cảm thấy chắc chắn lắm. Nó nghe như có gì đó vô cùng to lớn ẩn núp trong đó.

"Tôi được sinh ra ở thành phố Pha Lê." Julie nói. "Tôi là một thợ săn bóng tối và tôi có thể đối phó với quý. Nhưng tôi lớn lên trong một ngôi nhà tuyệt vời và không bị quấy rầy bởi những động vật hoang dã bản địa!"

"Tôi đến từ Brooklyn" Simon nói " và để không phỉ báng thành phố yêu quý của tôi hay có thể gọi nó là một đồng rác đầy sâu với âm nhạc hay cái gì đó, nhưng tôi biết động vật gặm nhấm. Tôi tin rằng tôi đã từng là một động vật gặm nhấm nhưng chỉ là trong một lúc thôi... Tôi không nhớ rõ ràng nhưng tôi không muốn bàn về nó. Tôi nghĩ tôi có thể đối phó với một con thú túi ôpôt... nhắc lại lần nữa, tôi không chắc đó có phải là một con quý hay không."

"Tôi đã nhìn thấy nó và mấy người thì không!" gã trên ghế la lên "Tôi muốn nói với cậu là nó rất lớn! Cực kì lớn!"

Lại có thêm tiếng sột soạt và khụt khịt đầy đe dọa. Simon nhẹ nhàng đi xiên đến cái vali đang mở trên chiếc giường còn lại. Có rất nhiều áo thể thao trong đó nhưng ở trên còn một số thứ khác.

"Đó có phải là vũ khí không?" Julie hỏi.

"Ờ, không" Simon nói "Đó là cái vợt cầu lông."

Thợ săn bóng tối cần có thêm nhiều hoạt động ngoại khóa hơn nữa.

Cậu cho rằng cái vợt đang thật sự là một thứ vũ khí tệt hại nhưng đó là thứ cậu có. Cậu tiến dần đến tủ quần áo và mở tung cánh cửa. Ở hốc tủ bị gặm lõm và đầy vụn gỗ là một con thú túi ôpôt. Đôi mắt đỏ của nó sáng quắc, cái miệng mở ra và rít lên với Simon.

"Thật là kinh tởm. Giết nó đi Simon!" Julie nói.

" Simon, cậu là hi vọng duy nhất đấy!" chàng trai đứng trên ghế đầu nói.

Con thú di chuyển, như thể đang lao về phía trước. Simon đập cái vợt xuống như một cú đánh mạnh vào hòn đá. Con vật rít lên lần nữa và di chuyển theo hướng khác. Simon có ý nghĩ điên rồ rằng nó đang như mình trước khi chạy đến giữa hai chân cậu. Simon phát ra tiếng nghe như tiếng quan quát và sảy chân về phía sau. Cậu đập lung tung khắp nơi, đập cả vào đá lát tường. Hai người kia chỉ biết la hét. Simon quay tròn để xác định được vị trí của con vật và nhìn thấy một đám lông chạy nhanh qua khoeo mắt rồi cậu lại quay lần nữa. Thằng con trai trên cái ghế đầu, đang tìm kiếm sự trấn an hay cố gắng giúp đỡ một cách sai lầm, chộp lấy Simon và cố gắng để quay cậu, sử dụng một góc áo của mình để đỡ.

"Kia kìa!" cậu ta gào lên bên tai Simon và Simon tự xoay theo ý mình, ngược lại với những gì cậu sẽ làm và tiến đến cái ghế.

Cậu cảm thấy đỉnh của cái ghế nghiêng, chặn chân cậu còn anh chàng đang đứng trên đó lại vồ lấy vai cậu lần nữa. Simon, người đã hơi chóng mặt, lao đảo và rồi nhìn thấy cái bóng đầy lông bò lên đôi giày của mình và mắc một sai lầm chết người. Cậu đập vào chân mình bằng cái vợt. Rất mạnh.

Simon, cái ghế đầu, thằng con trai ngồi trên cái ghế đầu và cái vợt tất cả đều đổ nhào xuống sàn nhà.

Con thú túi ôpôt phi như bay ra ngoài cửa. Simon nghĩ nó đã quăng cho mình một cái nhìn thẳng lợi khi chạy đi.

Simon không thể nào đuổi theo nó được vì cậu đang vướng trong một đồng lộn xộn của chân ghế, chân người và cọc đầu mình vào chân giường.

Cậu cố gắng để ngồi dậy, xoa đầu và cảm thấy hơi chóng mặt khi Julie nhảy xuống giường. Chân giường lắc lư bởi sự di chuyển của cô và lại đập

vào sau đầu của Simon một lần nữa.

"Tôi sẽ rời đi trước khi sinh vật kia trở lại tổ của nó!" Julie thông báo. "Ờ...ý tôi là, tôi sẽ để các cậu lại... cho nó." Cô ta dừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn chăm chăm vào hướng mà con vật đã chạy qua. "Giờ thì tạm biệt." Julie nói thêm và chạy theo hướng ngược lại.

"Đau , " Simon nói, từ bỏ việc ngồi dậy ngay và chống tay xuống. "Đau quá. Ờ... đó là..."

Cậu khoa tay về phía cái ghế, cánh cửa mở, cái tủ ghê tởm và cơ thể nằm ngửa của mình.

"Đó là..." Cậu tiếp tục và thấy bản thân đang lắc đầu và cười. "Thật là một màn trình diễn đáng ấn tượng của ba thợ săn bóng tối tương lai."

Gã trai không còn đứng trên ghế đầu trông hoảng hốt. Không thể nghi ngờ vì cậu ta nghĩ anh bạn cùng phòng mình đang bị loạn trí và cười khúc khích vì một con thú túi ôpôt. Simon không thể làm gì được. Cậu không thể ngừng cười.

Những thợ săn bóng tối cậu quen ở New York có thể giải quyết vấn đề này trong nháy mắt. Cậu chắc chắn Isabelle sẽ cắt đứt đầu con chuột với một cây kiếm. Nhưng cậu lại bị bao quanh bởi những người hoảng sợ, la hét, đứng trên ghế, đập lấy đập để cái thảm họa của nhân loại, những người không thể nào xử lý được một con vật thuộc loài gặm nhấm, và Simon là một trong số đó. Họ chỉ là những đứa trẻ bình thường.

Đó như một sự giải vây, Simon cảm thấy choáng váng với nó. Hoặc có thể là do cậu đã tự đập vào đầu mình.

Cậu tiếp tục cười và khi nhìn vào anh chàng cùng phòng, ánh mắt hai người chạm nhau.

"Thật là tiếc khi giáo viên không thấy màn trình diễn tuyệt vời đó." Người bạn cùng phòng nói một cách nghiêm túc. Rồi cậu ta cũng cười phá lên, lấy tay che miệng, nụ cười lên cả khóe mắt như thể cậu ta lúc nào cũng cười và khuôn mặt cậu đã quen với điều ấy. "Chúng ta sẽ bị giết"

Sau cơn kích động nhẹ vì con thú túi ôpôt, Simon và cậu bạn cùng phòng đứng dậy sắp xếp đồ đạc và giới thiệu bản thân.

"Xin lỗi về chuyện đó. Tôi không giỏi đối phó với mấy thứ nhỏ bé hấp tấp. Tôi hi vọng có thể đánh nhau với một con quỷ lớn hơn. À mà tôi là George Lovelace." anh chàng ngồi trên giường bên cạnh cái vali đang mở của mình.

Simon nhìn chăm chú vào túi của mình, đầy những chiếc áo phong hài hươc và rồi cảm thấy nghi ngờ cái tủ quần áo. Cậu không biết liệu có nên tin tưởng và để đồng áo của mình với con thú túi đó.

"Vậy cậu là thợ săn bóng tối hả?"

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#6

Cậu đã hiểu tên thợ săn bóng tối được xây dựng như thế nào và cậu cũng hình dung George là như một thợ săn bóng tối ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Điều đó chỉ xuất hiện trước khi Simon nghĩ rằng George có lẽ khá điềm tĩnh. Và giờ thì cậu cảm thấy thất vọng. Cậu hiểu thợ săn bóng tối nghĩ gì về người phạm. Thật là tốt nếu có ai hoàn toàn không biết gì cùng cậu đi đến trường.

Và cũng thật tốt nếu có một anh bạn cùng phòng điềm tĩnh một lần nữa, Simon nghĩ. Như Jordan chẳng hạn. Cậu không thể nhớ được Jordan, anh bạn cùng phòng khi cậu còn là ma cà rồng, hầu tất cả mọi thứ, nhưng tất cả những gì cậu nhớ được đều tốt.

"Tôi là Lovelace" George nói "Gia đình tôi đã từ bỏ công việc săn quý vì lười từ thế kỉ mười tám, ổn định cuộc sống ở ngoại thành Glasgow và trở thành những người trộm cừu giỏi nhất vùng đó. Phần duy nhất còn lại của dòng họ Lovelace từ bỏ săn quý từ thế kỉ 19. Tôi nghĩ họ có một cô con gái quay trở lại nghề này nhưng rồi cô ấy chết, sau đó tất cả mọi người rời đi. Các thợ săn bóng tối thường phê bình các thế hệ trước, và tổ tiên dửng dưng của tôi lại như thế này 'Không, chúng ta sẽ gắn bó với lũ cừu này' cho đến khi cuối cùng hội Clave dừng lại việc đi lòng vòng vì họ đã mệt mỏi với những con đường vô công rồi nghề của chúng tôi. Tôi còn có thể nói gì với cậu nữa nhỉ? Người nhà Lovelace là những kẻ trốn việc."

George nhún vai và làm kiêu cậu có thể làm gì nào? Bằng cử chỉ với cái vợt tennis của cậu. Dây cước đã đứt hết. Nó vẫn là thứ vũ khí duy nhất họ có phòng khi con thú túi quay trở lại.

Simon kiểm tra điện thoại. Idris không có sóng, thật là một bất ngờ lớn, và cậu quăng nó lại vào vali giữa đồng áo phông. "Đó là một tài sản cao quý."

"Cậu có thể tin được không khi tôi chẳng biết gì về nó cho đến vài tuần trước? Những thợ săn bóng tối tìm đến chúng tôi lần nữa, nói rằng họ cần, ờ, những thợ săn quý mới để chống lại cái ác vì một số người đã hi sinh trong chiến tranh. Tôi chỉ có thể nói, những thợ săn bóng tối, họ rất biết cách chiếm được tình cảm và lí trí con người."

"Họ nên làm tờ rơi." Simon đề nghị và George cười toe toét. "Chỉ một số người trông rất ngẫu nhiên khi mặc đồ đen. Trong tờ rơi có thể viết 'SĂN SÀNG TRỞ THÀNH MỘT KẺ NỔ LOẠN' giữ liên lạc với bộ phận tiếp thị của thợ săn bóng tối, tôi sẽ có thêm nhiều thứ quý giá từ nơi đó"

"Tôi báo cho cậu một số tin xấu về hầu hết thợ săn bóng tối và khả năng của họ với một cái máy photocopy" George nói. "Đại khái, sự thật là bố mẹ của tôi đã biết hết và chỉ là họ không nói cho tôi. Bởi vì tại sao tôi lại hứng thú với mấy vấn đề bé tí đó? Họ nói bà đã mất trí khi kể về việc nhảy múa với tiên! Tôi hoàn toàn ý thức được việc giữ cái bí mật cực kì thú vị ấy trước khi tôi đi. Bố nói, cho công bằng, bà hoàn toàn điên rồi. Tiên thật sự có thật. Mặc dù có thể anh chàng người yêu tiên cao 4 inch của bà không tên là Bluebell."

"Tôi cá ngược lại đấy." Simon nói và nghĩ về những điều cậu nhớ về tiên. "Nhưng cũng không chắc chắn lắm."

"Vậy cậu đến từ New York à?" George nói. "Được đấy."

Simon nhún vai: cậu không biết phải nói gì khi cậu sống thoải mái ở New York cả cuộc đời và rồi nhận ra cả thành phố và tâm hồn cậu đều trở thành kẻ phản bội. Cũng là khi cậu cảm thấy vô cùng đau khổ đến nỗi phải rời đi.

"Làm sao cậu biết được tất cả mọi thứ? Cậu có Tâm Nhân à?"

"Không" Simon nói một cách chậm rãi. "không, tôi rất bình thường, nhưng bạn thân của tôi phát hiện ra cô ấy là thợ săn bóng tối, là con gái của một kẻ thực sự xấu xa. Và là em gái của một gã cũng vô cùng tồi. Cô ấy không có may mắn với người thân. Tôi đã bị cuốn vào việc này, và thực sự thì tôi không nhớ hết mọi thứ vì..."

Simon dừng lại và cố nghĩ ra cách giải thích cho việc mất trí nhớ liên quan đến quý, việc mà có thể không thuyết phục được George rằng Simon cũng mắc vào vấn đề như bà của cậu ta. Rồi cậu thấy George đang nhìn mình, đôi mắt cậu ta mở lớn.

"Cậu là Simon" Cậu ta thốt ra. " Simon Lewis."

"Ừ" Simon nói. "Này,có phải là tên tôi dính ở trên cửa hay... có sổ sách gì mà tôi phải kí..."

"Ma cà rồng" George nói "Bạn thân của Mary Morgenstern!"

"Ờ, Clary." Simon nói "Ờ, đúng. Tôi thích nghĩ mình từng là kẻ bất tử."

Cái cách George đang nhìn cậu như thể anh chàng cực kì ngạc nhiên hơn là thất vọng hay chờ đợi làm cậu hơi lúng túng . Simon phải thú nhận rằng, nó cũng khá dễ chịu. Ánh mắt đấy cũng rất khác so với cách mọi người từng nhìn cậu, trong cuộc đời mới hay cuộc đời cũ.

"Cậu không thể hiểu. Tôi đến cái nơi địa ngục lạnh giá đầy chất nhờn, loài gặm nhấm và cả học viện thì ồn ào với những người nói chuyện về những anh hùng tầm tuổi tôi và thực sự đã đến địa ngục. Nó cho tôi thấy được hoàn cảnh thực là nhà vệ sinh không hoạt động ở đây."

"Nhà vệ sinh không hoạt động? Vậy chúng ta làm sao có thể... chúng ta...như thế nào...?"

George ho. "Chúng ta hòa mình với thiên nhiên, nếu cậu hiểu tôi đang nói gì."

George và Simon nhìn ra ngoài cửa sổ về phía cánh rừng phía dưới. Lá nhẹ nhàng lắc lư trong những cơn gió bên ngoài ô cửa kính màu hình kim cương. George và Simon trao nhau ánh nhìn đầy tâm tối và buồn bã.

"Thật tình thì cậu và nhóm anh hùng của cậu là tất cả những gì họ nói đến." George nói, chuyển đến một vấn đề vui vẻ hơn. "Vậy, điều đó và sự thật là chúng ta có mấy con bồ câu sống trên cái lò. Cậu đã cứu thế giới đúng không? Và cậu không nhớ gì về nó. Thật là kì lạ."

George cười, quăng cái vợt hồng trên sàn nhà và tiếp tục nhìn Simon như thể cậu là thứ gì đó vô cùng hay ho. "Chà, Simon Lewis. Tôi đoán tôi phải cảm ơn ai đó ở học viện Spinechilling vì mang đến một anh bạn cùng phòng tuyệt vời."

*

George dẫn Simon xuống ăn tối, điều khiến Simon vô cùng cảm kích. Phòng ăn trông không khác gì những phòng đá vuông khác trong học viện, ngoại trừ ở một đầu của nó có một lò sưởi đồ sộ được chạm khắc, treo những thanh kiếm để chéo và một khẩu hiệu đã mờ đến nỗi Simon không thể đọc được.

Có rất nhiều bàn tròn với ghế gỗ gồm rất nhiều kích cỡ đặt xung quanh. Simon bắt đầu tin rằng họ đã trang bị đồ cho học viện từ một cửa hàng giảm giá của một người già. Những chiếc bàn đầy trẻ con. Hầu hết đều nhỏ hơn Simon ít nhất hai tuổi. Một số ít thì nhỏ hơn thế. Simon đã không nhận ra cậu đã nhiều tuổi cho việc trở thành một học viên thợ săn quỷ và nó khiến cậu lo lắng. Cậu đã bốt căng thẳng hơn hẳn khi nhìn thấy vài khuôn mặt hòa nhã tầm tuổi mình.

Julie với khuôn mặt cau lại, Beatriz, một chàng trai nhìn thấy và vẫy tay với họ. Cậu cho rằng họ vẫy George nhưng khi ngồi xuống, Julie lại nghiêng về phía cậu.

"Mình không thể tin được là cậu không nói mình là Simon Lewis." Cô nói. "Mình tưởng cậu là người thường."

Simon hơi nghiêng ra chỗ khác. "Mình là người thường."

Julie cười "Cậu hiểu ý mình mà."

"Ý cô ấy là chúng mình nợ bạn." Beatriz Mendoza nói và mỉm cười với Simon. Cô ấy có một nụ cười đẹp. "Chúng mình không quên điều đó. Thật là vinh hạnh khi được gặp cậu và có cậu ở đây. Chúng mình có thể có một cuộc nói chuyện hợp lý mà không có con trai một lần. Nhưng không có cơ hội khi Jon ở đây."

Chàng trai, người có cơ bắp to ngang đầu Simon, vươn tay qua bàn. Mặc cho sự đe dọa của cánh tay lực lưỡng, Simon bắt tay với cậu ta.

"Tôi là Jonathan Cartwright. Hân hạnh được gặp cậu."

"Jonathan," Simon nhắc lại.

"Đó là một cái tên phổ biến của thợ săn bóng tối." Jon nói. "Sau thợ săn Jonathan..."

"Ồ, không, tôi biết, tôi có một quyển Codex," Simon nói. Clary đã đưa quyển của cô cho cậu và cậu đã rất hứng thú đọc những dòng viết tay trong quyển sách của hầu hết mọi người trong học viện. Cậu cảm giác như mình đang dần hiểu họ, an toàn ở phía xa nơi họ không thấy cậu thất bại và phơi ra những lỗ hổng kiến thức.

"Nó chỉ là... tôi biết một vài người tên Jonathan. Không ai trong số họ gọi bản thân là Jonathan hay bị gọi là Jonathan."

Cậu không nhớ nhiều về anh trai Clary nhưng cậu biết tên anh ta. Cậu đặc biệt không muốn nhớ thêm gì.

"Ồ, đúng, Jonathan Herondale." Jon nói. " Tất nhiên là cậu biết anh ta rồi. Tôi thật ra cũng là một người bạn tốt của anh ấy. Dạy anh ấy một số trò có thể giúp các cậu ra khỏi vương quốc quỷ đúng không?"

"Ý cậu là... Jace à? Simon ngờ vực hỏi.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#7

"Ừ, chắc hẳn cậu ấy đã nhắc đến tôi." Jon nói.

"Tôi không nhớ điều đó..." Simon nói. "Nhưng tôi bị mất kí ức do quỷ. Đó là lí do."

Jon gật đầu và nhún vai. "Phải, anh chàng rồi việc. Cậu ấy có thể đã nhắc đến tôi và cậu quên mất do quỷ. Không phải khoe khoang nhưng Jace và tôi khá thân thiết."

"Mình ước được thân thiết với Jace Herondale," Julie nói "anh ấy thật quyến rũ."

"Anh ta xảo quyệt hơn con cáo trong hang trong ngày đi săn."* Beatriz mơ màng nói.

Nguyên văn:"Heis foxier than a fox fur in a fox hole on fox hunting day."

Cần sự trợ giúp từ các nhà hảo tâm!!

"Ai đây?" Jon hỏi, liếc mắt về phía George, người đang dựa lưng vào ghế một cách thích thú.

"Cậu nói một người là xảo quyệt à? Tôi là George Lovelace." George nói. "Tôi không xấu hổ khi nói ra họ mình vì tôi là một người đàn ông."

"Ồ, một người nhà Lovelace." Jon nhướn lông mày. "Bạn có thể ngồi với chúng tôi."

"Tôi phải nói rằng họ của tôi chưa bao giờ là điều đáng thất vọng." George nhấn mạnh. "Thợ săn bóng tối luôn tính toán."

"Vâng, cậu biết đấy," Julie nói. "Bạn có vẻ muốn giao du với những người cùng nhóm với mình."

"Bạn nói gì?" Simon hỏi.

"Có hai loại lớp ở học viện." Beatriz giải thích. "Một loại dành cho người thường, nơi học viện cho họ biết đầy đủ hơn về thế giới và dạy họ những kỹ năng căn bản cần thiết. Loại còn lại dành cho những đứa trẻ thợ săn bóng tối thực thụ, nơi chúng tôi nhận được một chương trình giảng dạy cao cấp hơn."

Julie cong môi. "Điều mà Beatriz nói là đúng, có lớp Ưu Tú và lớp Thấp Kém."

Simon nhìn họ, lòng chùng xuống. "Vâng... tôi sẽ ở lớp thấp hơn rồi."

"Không, Simon, không hề!" Jon kêu lên vẻ kích động. "Tất nhiên là không rồi."

"Nhưng mà tôi là người phàm." Simon nói.

"Bạn không phải là một người phàm bình thường, Simon." Julie nói. "Bạn là một người phàm đặc biệt. Điều đó có nghĩa là sẽ có trường hợp ngoại lệ."

"Nếu ai đó cố đưa cậu vào lớp thường, tôi sẽ nói với họ." Jon cao thượng nói. "Tất cả những ai là bạn của Jace Herondale đều là bạn của tôi."

Julie vỗ vào tay Simon. Simon nhìn chăm chăm vào bàn tay đó như thể đó không phải của cậu. Cậu không muốn bị sắp vào lớp của những kẻ thất bại nhưng cậu không thoải mái khi chắc rằng mình sẽ không bị như thế.

Nhưng cậu nghĩ cậu nhớ Isabelle, Jace và Alec thì thoảng nói vài điều về người thường. Isabelle, Jace và Alec không quá khó chịu. Đó chỉ là do cách họ được dạy dỗ: họ không có ý như họ thể hiện ra. Simon khá chắc chắn.

Beatriz, người mà Simon có thiện cảm ngay lần gặp đầu tiên, nghiêng người qua Julie và nói. "Cậu sẽ học được nhiều thứ hơn ở thế giới của cậu."

Cô nhìn cậu cười e thẹn. Simon không thể không cười đáp lễ.

"VẬY... TÔI SẼ VÀO LỚP THẤP KÉM À?" George chậm rãi hỏi. "Tôi không biết gì về thợ săn bóng tối, cư dân thế giới ngầm hay quỷ."

"Ồ không." Jon nói. "Cậu là người nhà Lovelace. Cậu sẽ thấy mọi thứ thật dễ dàng với mình: điều đó nằm trong máu cậu rồi."

George cắn môi. "Nếu cậu nói vậy."

"Hầu hết các học viên ở học viện sẽ học ở lớp Ưu Tú." Beatriz vội vàng nói. "Các thành viên mới hầu hết đều giống cậu. Những thợ săn bóng tối sẽ tìm những người mang dòng máu thợ săn bóng tối bị thất lạc khắp thế giới."

"VẬY DÒNG MÁU THỢ SĂN BÓNG TỐI SẼ QUYẾT ĐỊNH VIỆC AI SẼ ĐƯỢC VÀO LỚP ƯU TÚ." George nói "Không dựa vào sự hiểu biết một chút nào."

"Điều đó rất công bằng." Julie chỉ rõ. "Hãy nhìn Simon. Tất nhiên là cậu ấy sẽ ở trong lớp Ưu Tú. Cậu ấy đã chứng tỏ bản thân mình xứng đáng."

"Simon đã cứu thế giới và phần còn lại được vào chỉ vì chúng tôi mang đúng họ sao?" George hỏi nhẹ nhàng. Anh chàng nháy mắt với Simon. "May mắn đấy, anh bạn."

Một sự im lặng khó chịu bao trùm bàn ăn nhưng Simon nghĩ không ai cảm thấy không thoải mái như cậu.

"Thi thoảng những người mang dòng máu thợ săn bóng tối bị sắp vào lớp Thấp Kém nếu họ tự làm nhục mình." Julie nói ngắn gọn. "Nhưng hầu hết là dành cho người phạm. Đó chính là cách mà học viện hoạt động trong quá khứ và cũng chính là cách hoạt động trong tương lai. Chúng ta sẽ lấy một số người phạm, những người có Tâm Nhân hay có thể chất xuất sắc đầy hứa hẹn, vào học viện. Đó là một cơ hội ngàn vàng cho họ, một cơ hội để trở thành một điều gì đó hơn tất cả những gì họ từng mơ đến. Nhưng họ không thể nào đuổi kịp được thợ săn bóng tối thực thụ. Không có gì đáng hứa hẹn để mong chờ ở họ. Tất cả bọn họ sẽ không thể nào giống như Simon."

"Một số người thì không có năng khiếu." Jon cao giọng. "Một số không thể sống qua nổi lần Tiến Cấp."

Simon há mồm, nhưng trước khi cậu có thể hỏi điều gì sâu hơn thì bị ngắt lời bởi tiếng vỗ tay đơn lẻ.

"Hỡi các học viên thân mến, hiện tại và tương lai của thợ săn bóng tối." Dean Penhallow đứng lên khỏi ghế ngồi. "Chào mừng đến học viện thợ săn bóng tối! Thật là một vinh hạnh khi thấy các em ở đây tại buổi khai trường chính thức của Học viện, nơi chúng ta sẽ huấn luyện các thể hệ mới tuân thủ Luật do Thiên Thần tạo ra. Đó là một vinh dự khi được chọn đến đây và là sự vui mừng cho chúng ta khi có các em."

Simon nhìn quanh. Có khoảng hai trăm học sinh ở đây, cậu nghĩ, bị nhồi nhét xung quanh những chiếc bàn lung lay. Cậu để ý thấy có rất nhiều

người còn rất trẻ, lôi thôi và cô độc. Cậu đồng cảm với họ ngay cả khi đang tự hỏi chính xác điều đang xảy ra với nước máy trong Học viện.

Không ai trông như thế họ cảm thấy vinh dự khi được ở đây. Simon lại lần nữa tự hỏi về cách chiêu mộ lính mới của thợ săn bóng tối. Julie nói như thể họ vô cùng cao quý, tìm kiếm những gia đình thợ săn bóng tối thất lạc và mang đến cho người thường những cơ hội quý giá, nhưng một số những đứa trẻ ở đây trông chỉ tầm mười hai tuổi. Simon tưởng tượng cuộc đời mình sẽ như thế nào nếu sẵn sàng bỏ lại tất cả và đi giết quỷ tại tuổi mười hai.

"Có một số thiếu sót không thể lường trước trong hệ thống giáo viên nhưng ta chắc chắn chúng ta sẽ vẫn thành công với bộ giáo viên còn lại." Dean Penhallow tiếp tục. "Ta xin giới thiệu thầy Delaney Scarsbury, giáo viên luyện tập của các em."

Người đàn ông ngồi cạnh bà đứng dậy. Ông ta cho người ta cảm giác những cơ bắp của Jon Cartwright trông như những trái nho trong chùm nho, và ông ta có một cái bịt mắt như thiên thần ở trên ô cửa kính màu.

Simon chậm rãi quay về phía George và nhìn anh chàng, người mà cậu mong sẽ có cùng suy nghĩ với mình. Cậu nói không ra tiếng: Không thể nào.

George, người thực sự có cùng suy nghĩ với cậu, gật đầu và trả lời: Thợ săn bóng tối cướp biển!

"Tôi mong chờ đến lúc nghiền nát các anh chị thành bột và nặn các người thành những chiến binh dũng mãnh." Scarbure tuyên bố.

George và Simon trao nhau những câu nói thâm lặng.

Một cô gái ngồi ở bàn đằng sau Simon bắt đầu khóc. Cô trông có vẻ mới mười ba tuổi.

"Và đây là cô Catarina Loss, một pháp sư đáng mến sẽ dạy các em về... lịch sử và nhiều thứ khác!"

"Xin chào," Catarina Loss nói, với cái vẫy tay ngập ngừng của những ngón tay màu xanh, như thể cô vừa định vỗ tay mà không cần nhắc cả hai tay lên.

Bà hiệu trưởng tiếp tục nói. "Trong nhiều năm qua ở Học viện, vì những thợ săn bóng tối đến từ khắp nơi trên thế giới, mỗi ngày trong tuần chúng tôi sẽ phục vụ một món ăn ngon từ một quốc gia khác nhau. Chúng tôi chắc chắn sẽ giữ vững truyền thống đó! Nhưng phòng bếp đang trong tình trạng hư hỏng nhẹ, và bây giờ chúng tôi có..."

"Súp," Catarina dứt khoát. "Rất nhiều những thùng súp nâu đen. Thường thức đi mấy nhóc."

Dean Penhallow tiếp tục vỗ tay một mình. "Đúng, mọi người, hãy thưởng thức chúng. Và một lần nữa, chào mừng đến với Học viện."

Thật sự là không có cái gì được mang lên trừ những cái thùng kim loại to chứa đầy một loại súp đáng ngờ.

Simon xếp hàng để lấy đồ ăn và nhìn độ sâu của cái nồi đựng chất lỏng đen huyền đầy mỡ kia.

"Liệu có cá sấu Mĩ trong đây không?"

Simon cảm thấy kiệt sức và vẫn đôi khi nằm bò trên giường đêm hôm đó. Cậu cố gắng tự cố vũ bản thân nghĩ về cô gái gần đây đã leo lên giường như thế nào. Cô gái đầu tiên trèo lên giường cậu, cậu nghĩ, nhưng rồi kí ức lại trở về như mây mờ che mất mặt trăng, khiến cho cậu không còn chắc chắn. Cậu nhớ Clary đã ngủ trên giường mình khi họ còn nhỏ và trên đồ ngủ của hai người còn có in hình xe tải và ngựa con. Cậu nhớ mình đã hôn Clary và nó có vị như chanh tươi. Và cậu nhớ Isabelle, mái tóc đen chảy

dài trên gối cậu, cổ cô ngay trước mắt, móng chân cô cọ vào chân cậu, như một bộ phim ma cà rồng gợi cảm có một chút móng chân. Một Simon khác không chỉ là anh hùng mà còn là một kẻ sát gái. Sát gái hơn Simon bây giờ nhiều.

Isabelle. Simon đọc tên cô không ra tiếng và ấn nó vào gối. Cậu tự nhủ không được nghĩ về cô, không phải khi cậu đang ở đâu đó trong Học viện. Không phải khi cậu đang bước trên con đường để trở nên tốt hơn, trở thành con người mà cô muốn.

Cậu xoay người nằm ngửa và nhìn lên trần nhà.

"Cậu còn thức à?" George nói thềm. "Tôi cũng vậy. Tôi lo rằng con thú túi đấy sẽ quay lại. Nó đến từ đâu, Simon? Nó đã đi đâu rồi?"

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SẴN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

8

Những thử thách trong việc biến bản thân thành thợ săn bóng tối trở nên rõ ràng với Simon trong ngay ngày hôm sau.

Thứ nhất, vì Scarbury sẽ đo để lấy đồ cho họ, một trải nghiệm kinh khủng. Thứ hai, việc đó bao gồm những nhận xét đau lòng về dáng người của Simon.

"Vai cậu hẹp," Scarbury trầm tư. "Như một quý cô."

"Em uyển chuyển." Simon nói với lòng tự trọng.

Ông nhìn sang George, người đang nằm ườn trên cái ghế dài chờ Simon đo xong. Bộ của George không có tay; Julie đã đi qua đó vào dành lời khen cho bộ đồ vừa vặn và chạm vào tay anh chàng.

"Nói cho cậu biết," Scarbury nói. "Tôi có một số bộ đồ cho nữ..."

"Cũng được." Simon nói. "Ý em là, kinh khủng, nhưng cũng được! Đưa cho em."

Scarbury ném một cuộn vải màu đen vào cánh tay Simon. "Nó dành cho những cô gái cao." Ông to giọng an ủi.

Mọi người nhìn xung quanh và hướng ánh mắt về phía họ. Simon ngăn mình không cúi đầu một cách mỉa mai, bước những bước nặng nề và mặc đồ của mình vào.

Sau khi có đồ, họ sẽ được phát vũ khí. Người phàm không thể mang những đồ có chữ rune, sử dụng stele hay hầu hết các vũ khí của thợ săn bóng tối nên họ được phát vũ khí của người phàm; việc này đã mở rộng tầm hiểu biết của những đứa trẻ thợ săn bóng tối. Simon lo rằng sự hiểu biết của mình về vũ khí sẽ như mù ống.

Dean Penhallow mang đến những cái thùng lớn chứa đầy những con dao đáng sợ, những thứ có vẻ không phù hợp với môi trường ở học viện, và yêu cầu mỗi người chọn một cái phù hợp với mình.

Simon chọn bừa một cái rồi ngồi vào bàn và quay cái dao trong tay.

Jon gật đầu. "Được đấy."

"Ừ" Simon gật đầu đáp lại và làm điệu bộ với cái dao. "Tôi cũng nghĩ thế. Rất được."

Cậu cắm cái dao vào mặt bàn khiến nó bị kẹt và Simon phải rút nó ra khỏi mặt gỗ.

Simon nghĩ rằng việc luyện tập có thể không tồi bằng việc chuẩn bị cho luyện tập. Nhưng hóa ra nó còn tồi tệ hơn nhiều.

*

Một nửa ngày ở Học viện dành cho những hoạt động thể chất. Nó giống như việc dành một nửa ngày để đi tập gym vậy. Một việc khó chịu.

Khi họ bắt đầu học cách dùng dao cơ bản, Simon bị cặp với cô gái cậu chú ý thấy ở nhà ăn, người đã khóc khi Scarsbury được giới thiệu.

"Cô ấy ở lớp Thấp Kém, nhưng tôi biết là cậu chưa dùng kiếm bao giờ." Scarsbury nói. "Nếu cô ấy không đủ thử thách với cậu, hãy cho tôi biết."

Simon nhìn chăm chăm Scarsbury thay vì làm những việc cậu muốn làm, điều thể hiện việc cậu không thể tin được rằng một người lớn đang gọi ai đó là "thấp kém" vào thẳng mặt họ.

Cậu nhìn cô gái, mái đầu đen cúi xuống, thanh kiếm phản chiếu ánh sáng trong bàn tay run run.

"Xin chào, tôi là Simon."

"Tôi biết cậu là ai." Cô gái lầm bầm.

Được rồi, hình như Simon là một người nổi tiếng. Nếu cậu có kí ức của mình, có lẽ điều này sẽ trở nên bình thường với cậu. Có lẽ cậu sẽ thấy mình xứng đáng được như thế, thay vì biết mình không xứng.

"Cậu tên gì." Simon hỏi.

"Marisol." Cô miễn cưỡng trả lời. Khi Scarsbury đi, Simon để ý thấy cô không còn run nữa.

"Đừng lo, tôi sẽ nương tay với cậu." Cậu khích lệ.

"Ừm," Marisol nói. Cô không giống như sắp khóc; mắt cô híp lại.

Simon không quên với những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn nhưng cả hai đều là người thường. Simon cảm thấy lúng túng. "Cậu sắp xếp ổn chứ? Cậu có nhớ bố mẹ không?"

"Tôi không có cha mẹ." giọng Marisol nhỏ và nặng nề.

Simon đờ người. Cậu đúng là một thằng ngu. Đáng ra cậu phải nghĩ đến điều đó, vì sao những đứa bé người phạm lại đến Học viện. Người phạm sẽ phải từ bỏ cha mẹ, gia đình họ và cuộc sống bình thường. Nếu không thì, tất nhiên, họ đã không còn cha mẹ hay gia đình rồi. Đáng nhẽ ra cậu phải nghĩ đến, nhưng cậu lại quên mất, ám ảnh bởi kí ức và làm cách

nào để quen với nó, cậu chỉ luôn nghĩ đến bản thân mình. Cậu có nhà để trở về mặc dù nó không hoàn hảo. Cậu có lựa chọn.

"Những thợ săn bóng tối đã nói gì khi họ đến tuyển cậu?"

Marisol nhìn chăm chăm cậu, cái nhìn đầy trong trẻo mà lạnh lùng. "Họ nói rằng tôi sẽ chiến đấu."

Cô đã tham gia lớp kiếm từ khi biết đi, như điều cô đang thể hiện. Cô chém vào đầu gối cậu và để lại cậu, theo đúng nghĩa đen, với cát bụi, trượt chân như có một ngọn gió nhỏ và sắc bén thổi đến cậu trên sân tập và rồi cậu ngã.

Cậu cũng tự đâm mình bằng cây kiếm đang cầm trên tay khi bị ngã nhưng đó chỉ là một vết thương nhỏ.

"Cậu nhường cô ấy hơi quá." Jon đi đến giúp Simon đứng lên. "Nhóm thấp kém sẽ không học nếu họ không được dạy, cậu biết đấy."

Giọng cậu ân cần nhưng ánh mắt nhìn Marisol thì không.

"Để cô ấy một mình." Simon nói nhỏ, nhưng cậu không nói rằng Marisol đã hạ gục mình một cách công bằng. Tất cả bọn họ đều nghĩ cậu là anh hùng.

Jon cười nhả răng với cậu rồi bước đi. Marisol không nhìn về phía cậu. Simon thì nghiêng cứu cái chân bị đau của mình.

Nỗi đau không hoàn toàn do bị chém. Một phần là do những bài tập thường lệ, như chạy, nhưng khi Simon cố gắng chạy đuổi theo những người khỏe hơn cậu rất nhiều. Cậu bị làm phiền bởi những kí ức về việc phổi cậu không bao giờ nóng rát vì thiếu không khí, trái tim không bao giờ đập nhanh vì quá sức. Cậu đã từng nhanh, nhanh hơn tất cả những học viên ở đây, ngẫu, ăn đồ sống và mạnh mẽ.

Và đã chết, cậu nhắc nhở bản thân rằng mình lại ở phía sau người khác một lần nữa. Cậu không muốn bị chết.

Chạy vẫn tốt hơn cưỡi ngựa rất nhiều. Học viện cho họ làm quen với cưỡi ngựa vào thứ sáu đầu tiên ở đây. Simon nghĩ việc này có lẽ sẽ rất thú vị.

Mọi người đều làm như đây là một việc thú vị. Chỉ một số người trong lớp Ưu Tú được cho phép cưỡi ngựa và đến giờ ăn, họ chế nhạo lớp Thấp Kém vì đã bỏ lỡ. Điều này dường như đã khiến Julie và Jon vui lên khi phải đối mặt liên tục với món súp kinh khủng.

Simon, người tạm thời giữ được thăng bằng trên đỉnh con quỷ khổng lồ đang vừa đảo mắt và nhảy điệu clacket, không hề thấy đó là một điều hay ho. Nhóm Thấp Kém đã bị ném đi học những điều cơ bản về việc săn quỷ. Hầu hết các buổi học của họ đều tách riêng với nhóm Ưu Tú, và Jon chắc chắn với Simon rằng chúng rất chán. Simon cảm thấy cậu có thể xoay sở với việc cảm thấy chán ngay bây giờ.

"Si," George nói nhỏ. "Mẹo đây. Việc cưỡi ngựa sẽ dễ hơn nếu cậu mở mắt."

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#9

"Lần cưỡi ngựa trước của tôi là khi tôi chơi trò kéo quân ở Công viên Trung tâm." Simon cúi kính. "Tha thứ cho tôi vì không phải là ngài Darcy!"

George, như rất nhiều cô gái nhận xét, là một người cưỡi ngựa xuất sắc. Anh chàng gần như không phải làm gì để khiến con ngựa nghe lời, cả hai đều di chuyển một cách mượt mà. Ánh mặt trời làm những lọn tóc ngu ngốc của cậu ta lay động. Cậu ta nhìn thẳng về phía trước, khiến việc cưỡi ngựa trông dễ dàng và duyên dáng, như một kị sĩ trong phim. Simon nhớ đã từng đọc sách về những con ngựa kì diệu có thể đọc được suy nghĩ của chủ nhân, về những con ngựa ở North Wind. Đó là một phần của việc trở thành một chiến binh phép thuật, có những chiến mã xuất sắc.

Ngựa của Simon có khuyết điểm, hoặc có thể là một thiên tài và nhận ra rằng Simon không thể nào điều khiển mình. Nó đi lang thang trong khu rừng với Simon ở trên lưng liên tục van nài, sợ hãi và nài nỉ. Nếu ngựa của Simon có thể đọc được suy nghĩ của cậu thì nó là một kẻ thích thú với những trò tàn ác.

Khi trời dần tối và không khí trở nên lạnh, con ngựa đi thơ thẩn về chuồng. Simon không có lựa chọn trong việc này, nhưng cậu đã xoay xở để xuống ngựa được và loạng choạng về Học viện, ngón tay và đầu gối của cậu trở nên tê liệt.

"À, cậu đây rồi." Scarbury nói. "George Lovelace đang ở ngoài một mình. Cậu ta muốn tập hợp một nhóm tìm kiếm cậu."

Simon thấy hối hận vì những suy nghĩ về tài cưỡi ngựa của George.

"Để tôi đoán," Simon nói. "Mọi người nói 'À, bị bỏ lại để cái chết tạo nên tính cách'"*

*Nguyên văn: 'Nah, being left for dead builds character.'(Giúp hộ tụi này :">)

"Tôi không quan tâm việc cậu có bị một con gấu ăn thịt trong khu rừng sâu tối tăm hay không." Scarbury, người không trông như thể ông ta có bao giờ quan tâm đến thứ gì trong cuộc đời mình, nói.

"Tất nhiên rồi, đó là điều chắc..."

"Cậu có mang dao." Scarbury nói thêm và bước đi để lại Simon nói với theo.

"Cái... cái dao giết gấu của em sao? Thầy thật sự nghĩ em giết gấu với con dao đó là một chuyện hợp lí sao? Thầy có thông tin gì về lũ gấu trong rừng không? Em nghĩ đó là trách nhiệm của thầy với tư cách là một nhà giáo dục để nói cho em nếu có gấu ở trong rừng."

"Hẹn gặp lại cậu ở buổi tập lao, Lewis." Scarbury nói và bước đi mà không quay đầu lại.

"Thế trong rừng có gấu không?" Simon tự nói với chính mình. "Đó là một câu hỏi đơn giản. Tại sao các thợ săn bóng tối lại quá tệ khi gặp những câu hỏi đơn giản nhỉ?"

*

Mọi ngày đều kết thúc bởi những hoạt động bạo lực trong hoàn cảnh mập mờ. Nếu đó không phải là buổi tập lao, Simon bắt đầu ném khắp phòng (lúc sau George cảm thấy rất có lỗi nhưng không lại giúp). Nếu đó không phải tập kiếm, nó giống như đấu kiếm và sự thất bại nhục nhã trước những thợ săn bóng tối nhỏ bé độc ác. Nếu đó không phải đấu kiếm, nó là khóa học trở ngại và Simon từ chối nói về nó. Julie và Jon trở nên điềm tĩnh đáng quan tâm vào giờ ăn và một số bình luận về người phạm đã biến mất.

Cuối cùng Simon mệt mỏi lão đảo đến bài tập tiếp theo trong đồng hồ vô ích, sắc nhọn và Scarbuy đặt một cái cung vào tay cậu.

"Tôi muốn tất cả mọi người cố gắng bắn trúng bia." Scarbury nói "Và Lewis, tôi muốn cậu cố gắng không bắn trúng các học viên khác."

Simon cảm nhận được sức nặng từ cái cung trên tay. Nó cân xứng, cậu nghĩ, dễ dàng để cầm lên và sử dụng bằng tay. Cậu đặt tên vào dây cung và cảm nhận sự căng của dây, sẵn sàng để thả ra và được chỉ dẫn để nó bay theo hướng Simon muốn.

Cậu kéo tay về phía sau và điều đó thật dễ dàng: tâm. Cậu bắn hết phát này đến phát khác, các mũi tên bay đi tìm đường đến tâm bia. Cánh tay cậu cháy bỏng và trái tim cậu nảy lên vì vui sướng. Cậu hạnh phúc khi có thể cảm nhận được cách cơ bắp hoạt động và trái tim đập mạnh. Cậu quá hạnh phúc khi được sống lại lần nữa và có thể cảm nhận được khoảnh khắc này.

Simon hạ cung xuống và cảm thấy mọi người đang nhìn mình chăm chăm.

"Cậu có thể làm lại được không?" Scarsbury đề nghị.

Cậu đã tập bắn tên trong trại hè, nhưng đứng đây cầm cung, cậu nhớ ra điều gì đó. Cậu nhớ mình đã thở, trái tim đã đập, những thợ săn bóng tối quan sát cậu. Cậu lúc đó vẫn còn là con người, một người phạm họ coi

thường, nhưng cậu đã giết một con quỷ. Cậu nhớ: cậu đã thấy điều gì đó cần được hoàn thành và cậu đã làm việc đó.

Một người không quá khác biệt so với cậu bây giờ.

Simon cảm thấy nụ cười đang nở trên môi làm đau hai gò má. "Em nghĩ em có thể."

Julie và Jon đều trở nên thân thiện hơn trong bữa tối hơn mấy ngày trước. Simon kể cho họ nghe về việc giết quỷ, điều cậu nhớ, và Jon đề nghị dạy cậu vài mẹo đấu kiếm.

"Mình muốn được nghe nhiều hơn về các cuộc phiêu lưu của cậu." Julie nói. "Bất cứ điều gì cậu nhớ. Đặc biệt nếu chúng có cả Jace Herondale. Cậu có biết anh ấy có vết sẹo quyến rũ trên cổ như thế nào không?"

"À," Simon nói. "Thực ra... có. Đó là do tôi."

Tất cả mọi người đều nhìn cậu.

"Có lẽ tôi đã cắn cậu ta. Một chút thôi. Nó giống như gặm hơn, thật đấy."

"Anh ấy có ngon không?" Julie nói sau một hồi trầm tư. "Anh ấy trông có vẻ rất ngọt ngào."

"Ồm," Simon nói. "Cậu ta không phải là hộp nước hoa quả."

Beatriz gật đầu một cách nghiêm túc. Cả hai cô gái có vẻ rất hứng thú với chuyện này. Quá hứng thú. Mắt họ trông đờ đẫn.

"Cậu có chậm rãi trèo lên trên anh ấy và cúi đầu xuống cắn cổ mềm mại đang đập của anh ấy không?" Beatriz hỏi. "Cậu có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của anh ấy trong mình không?"

"Cậu có liếm cổ anh ấy trước khi cắn không?" Julie hỏi. "À, và cậu có cơ hội để cảm nhận được cơ bắp của anh ấy không?" Cô nàng nhún vai. "Mình chỉ tò mò về, cậu biết đấy, về kĩ thuật của ma cà rồng."

"Mình tưởng tượng Simon vừa dụ dằng vừa kiểm soát giây phút đặc biệt của mình với Jace," Beatriz mơ màng. "Ý mình là, nó đặc biệt, đúng không?"

"Không!" Simon nói. "Tôi không thể nhấn mạnh đủ. Tôi đã cắn nhiều thợ săn bóng tối. Tôi đã cắn Isabelle Lightwood và Alec Lightwood; việc cắn Jace không phải là khoảnh khắc dụ dằng và duy nhất."

"Cậu đã cắn Isabelle và Alec Lightwood?!" Julie hỏi, giọng bắt đầu pha chút bối rối. "Người nhà Lightwood đã làm gì cho cậu vậy?"

"Chà," George nói. "Tôi hình dung vương quốc quý thật đáng sợ, nhưng có vẻ như đó là những bữa ăn không ngừng nghỉ."

"Không phải thế!" Simon nói.

"Chúng ta có thể không nói về việc này nữa được không?" Jon đánh giọng đề nghị. "Tôi chắc rằng các cậu đã làm những điều phải làm, nhưng việc thợ săn bóng tối làm mỗi cho một cư dân thế giới ngầm thật là kinh tởm."

Simon không thích cách Jon nói "Cư dân thế giới ngầm," như thể từ 'cư dân thế giới ngầm' và 'kinh tởm' gần như là một. Nhưng có lẽ đó là việc bình thường với Jon bị xúc phạm. Simon có thể nhớ mình từng bị xúc phạm vì nó. Simon cũng không muốn làm bạn với con mỗi của mình.

Hôm nay khá ổn. Simon không muốn phá hỏng nó. Cậu đang trong tâm trạng đủ tốt để bỏ qua cho việc đó.

Simon cảm thấy tốt hơn về Học viện cho đến tối hôm đó, khi cậu tỉnh dậy từ một giấc ngủ lơ mơ và cơn lũ kí ức tràn về.

Những kí ức quay về như một số lần, không như những nhát đâm nhỏ, sắc lẹm mà như thác nước mạnh và kinh khủng. Cậu đã từng nghĩ về anh bạn cùng phòng phòng lúc trước. Cậu biết cậu từng có một người bạn, một người cùng phòng tên Jordan và anh chàng đã bị giết. Nhưng cậu không nhớ cảm giác về nó- cách mà Jordan đã cho cậu ở nhờ khi mẹ cài then cửa, nói chuyện về Maia với Jordan, nghe Clary cười rằng Jordan dễ thương, nói chuyện với Jordan, kiên nhẫn, tốt tính và luôn nhìn Simon hơn là một công việc, hơn một ma cà rồng. Cậu nhớ từng nhìn Jordan và Jace cắn nhau về nhau và rồi cùng chơi video game như hai kẻ ngốc, Jordan tìm thấy cậu đang ngủ trong gara, và Jordan nhìn Maia với sự hối hận.

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#10

Và cậu nhớ mình đã cầm huy hiệu Vệ đoàn Lupus của Jordan trong tay, ở Idris, sau khi Jordan ra đi. Simon đã cầm huy hiệu kể từ khi đó, khi cậu lấy lại được một số kí ức, cảm nhận sức nặng của nó và tự hỏi dòng chữ latin có nghĩa gì.

Cậu đã biết Jordan là bạn cùng phòng của mình, biết anh là một trong những người đã hi sinh trong cuộc chiến.

Cậu chưa bao giờ cảm nhận được sức nặng của nó, cho đến bây giờ.

Sức nặng tuyệt đối của kí ức khiến cậu cảm thấy như thể những hòn đá đang chất đống trong lồng ngực và nghiền nát cậu. Simon không thể thở. Cậu bật dậy khỏi đệm, đu chân qua chiều rộng của chiếc giường. Những ngón chân cậu chạm đất và cảm nhận được sự lạnh buốt từ sàn nhà.

"Sao... sao vậy?" George lầm bầm. "Con thú túi quay lại à?"

"Jordan chết rồi." Simon âm thầm nói và úp mặt vào hai tay.

Sự im lặng bao trùm căn phòng.

George không hỏi Jordan là ai hay vì sao tự nhiên cậu lại quan tâm đến điều đó. Simon không biết giải thích thế nào về trạng thái rối rắm của nỗi sầu khổ và sự có lỗi trong lồng ngực: cậu ghét bản thân như thế nào vì đã quên mất Jordan, mặc dù cậu không thể làm gì khác được, việc phát hiện

ra Jordan đã chết lần đầu tiên giống như việc vết sẹo cũ lại mở miệng như thế nào, cả hai đều diễn ra cùng một lúc. Miệng Simon trở nên đắng chát, vị như máu cũ.

George vươn tay ra chạm vào vai Simon. Anh chàng giữ như thế, siết chặt, tay cậu ấy ấm áp và vững chãi, điều gì đó đã níu Simon lại trong đêm tối lạnh lẽo của kí ức.

"Tôi rất tiếc." anh chàng thì thầm. Simon cũng rất tiếc.

*

Vào bữa tối hôm sau, lại là món súp đó. Trong nhiều ngày qua, hôm nào cũng là súp. Simon không còn nhớ về một cuộc đời trước khi ăn súp nữa và cậu cảm thấy hết hi vọng về cuộc đời sau món súp này. Simon tự hỏi liệu thợ săn bóng tối có chữ rune để bảo vệ khỏi sự kinh tởm.

Nhóm bọn họ lại tụ tập quanh bàn ăn thường ngày, nói chuyện, khi Jon nói: "Tôi ước chúng ta được dạy về quỷ với ai đó mà bàn luận ít hơn, nếu mấy người hiểu được ý tôi."

"Ờ," Simon nói, người hầu như chỉ ngồi cả buổi trong lớp học về quỷ trong sự an tâm rằng mình sẽ không bị đề nghị di chuyển. "Chúng ta không có cùng một cuộc bàn luận về săn quỷ...phải không?"

"Cậu hiểu ý tôi mà," Jon nói. "Chúng ta cũng phải được dạy về những pháp sư hắc ám. Chúng ta cũng phải đánh nhau với cư dân thế giới ngầm nữa. Thật khờ khạo khi nghĩ rằng họ đều đã bị thuần hóa."

"Cư dân thế giới ngầm," Simon nhắc lại. Món súp trở thành tro trong miệng cậu, điều mà thực ra đã là 1 sự cải thiện. "Như mà cà rồng hả?"

"Không!" Julie hấp tấp nói. "Ma cà rồng rất tốt. Họ có, cậu biết đấy, lớp học. Khác với các cư dân thế giới ngầm khác. Nhưng nếu cậu đang nói

về những loài như người sói*, Simon, cậu phải thấy họ hoàn toàn không phải là con người. Cậu không thể nào gọi chúng là con người."

*Nguyên văn: werewolves=người sói, ma sói (người biến thành hoặc có khả năng biến hoá thành con chó sói, nhất là vào lúc trăng tròn trong các câu chuyện). Nếu theo như trong hoàn cảnh này thì từ này mang ý nghĩa coi thường cao.

Cô nàng nói "người sói" và Simon không thể nào không nghĩ đến Jordan, rùng mình như thể cậu bị đánh và không thể nào giữ im lặng hơn được nữa.

Simon đẩy bát súp ra xa và xô mạnh ghế ra sau.

"Đừng nói với tôi những điều tôi phải làm, Julie," Cậu lạnh lùng nói. "Cô phải biết rằng có rất nhiều người sói đáng trân trọng hơn hàng trăm lũ thợ săn bóng tối như cô và Jon. Tôi phải nói là tôi đang ngán đến tận răng về việc mấy người sỉ nhục người phạm và bảo rằng tôi là một con thú cưng đặc biệt, như thể tôi muốn làm thú cưng của mấy người hay bắt nạt những kẻ nhỏ hơn và yếu hơn mình. Và tôi phải nói với mấy người, mấy người nên mong là học viện này sẽ thành công và những người phạm như tôi sẽ Tiến cấp, bởi vì từ tất cả những điều tôi thấy từ mấy người, thế hệ thợ săn bóng tối tiếp theo sẽ chẳng ra sao nếu không có chúng tôi."

Cậu nhìn về phía George theo cái cách mà cậu nhìn George để chia sẻ mấy trò đùa trong lớp và trong bữa ăn, để xem George có đồng ý với cậu hay không.

George đang nhìn chăm chăm vào bát đồ ăn của mình.

"Thôi nào chàng trai," anh chàng thì thầm. "Đừng làm như thế. Họ sẽ bắt cậu chuyển phòng. Hãy ngồi xuống, mọi người có thể xin lỗi và chúng ta có thể như trước kia."

Simon thở dài, tiêu hóa sự thất vọng và nói. "Tôi không muốn tiếp tục như chúng ta đã từng. Tôi muốn thay đổi."

Cậu rời bàn, rời khỏi tất cả bọn họ, đi đến chỗ của vị hiệu trưởng và Scarbury đang ngồi và lớn giọng nói. "Thưa hiệu trưởng Dean Penhallow, em muốn xin chuyển đến lớp dành cho người thường."

"Cái gì?" Scarbury la lên. "Lớp thấp kém á?"

Cô hiệu trưởng làm rơi thìa của mình vào bát súp tạo nên tiếng nước bắn tung tóe. "Lớp dành cho người thường, ông Scarbury, xin ông! Đừng có ám chỉ học viên của chúng ta theo cách đó. Ta rất vui vì em đã đến đây và nói điều này, Simon." Cô nói sau vài phút lưỡng lự. "Ta hiểu em có lẽ gặp những khó khăn với khóa học so với người phàm như em, nhưng..."

"Không phải em đang gặp khó khăn," Simon nói. "Em không thể hòa đồng được với những gia đình thợ săn bóng tối ưu tú. Chỉ là em không nghĩ họ hợp với em."

Giọng cậu vọng lại dưới trần đá. Có rất nhiều đứa trẻ nhìn chăm chăm vào cậu. Một trong số đó là Marisol nhỏ bé, giật mình nhìn cậu, biểu cảm trầm tư. Không ai nói điều gì cả, họ chỉ nhìn.

"Được rồi, em đã nói tất cả những gì em phải nói, em đang thấy rất ngại và em đi đây." Simon nói và chạy khỏi phòng.

Cậu suýt đâm phải Catarina Loss, người đang đứng nhìn từ cửa ra vào.

"Xin lỗi." Cậu thì thầm.

"Đừng như thế." Catarina nói. "Thật ra, tôi đang định đi với cậu đây. Tôi sẽ giúp cậu gói đồ."

"Cái gì?" Simon hỏi, chạy theo phía sau. "Tôi phải chuyển đi thật à?"

"Ừ, họ sắp nhóm thấp kém ở dưới lòng đất," Catarina nói.

"Họ để mấy đứa trẻ trong ngục tối và trước đây không ai chỉ ra rằng đây là một hệ thống dở tệ sao?"

"Thật sao?" Catarina hỏi. "Hãy nói với tôi thêm về thợ săn bóng tối, và thi thoảng họ có xu hướng trở nên không công bằng. Tôi sẽ thấy nó khá ngạc nhiên và thú vị. Lý do bào chữa của họ là tầng lớp thấp hơn thì dễ bảo vệ hơn, đối với trẻ em, những người không thể chiến đấu, hay học sinh của họ."

Cô bước vào phòng của Simon và tìm đồ của cậu.

"Thực ra tôi chưa bỏ ra nhiều đồ lắm," Simon nói. "Tôi thấy sợ con thú túi trong tủ quần áo."

"Cái gì?"

"Tôi và George cũng thấy nó rất khó hiểu." Simon nghiêm túc nói, vác túi của cậu lên và nhét vào đó một số thứ cậu đã vứt ra. Cậu không muốn để quên bộ đồ đi săn con gái của mình.

"Vậy," Catarina nói. "Thú túi gì cũng được. Điều tôi muốn nói là... tôi đã đánh giá sai cậu rồi."

Simon chớp mắt. "Ồ?"

Catarina cười với cậu. Đó là điều lạ lùng, như bình minh xanh nước biển vậy. "Tôi không mong đợi việc đến đây dạy. Thợ săn bóng tối và cư dân thế giới ngầm không hợp nhau và tôi cố gắng tránh xa Nephilim hơn hầu hết tất cả mọi người cùng loài với tôi. Nhưng tôi có một người bạn thân là Ragnor Fell, người từng sống ở Idris và dạy ở học viện hàng thế kỉ trước khi nó đóng cửa. Ông ta chưa bao giờ yêu quý thợ săn bóng tối nhất nhưng ông ta thích chốn này. Tôi... đã mất ông ấy gần đây và tôi biết nơi này

không thể hoạt động mà không có giáo viên. Tôi đã muốn làm điều gì đó như ông ấy đã từng dù tôi ghét việc dạy bọn trẻ con Nephilim ngạo mạn. Nhưng tôi yêu bạn mình hơn là ghét thợ săn bóng tối.

Simon gật đầu. Cậu nhớ về Jordan, về cả nỗi đau khi nhìn thấy Isabelle và Clary. Không có kí ức, họ biến mất. Và không ai muốn những người họ yêu thương biến mất.

"Vì thế nên có lẽ tôi hơi cáu kỉnh về việc đến đây." Catarina thú nhận. "Cáu kỉnh về cậu, vì... như tất cả những gì tôi biết, cậu không nghĩ nhiều về việc trở thành một ma cà rồng. Và bây giờ cậu đang được chữa, đúng là một phép màu, và những thợ săn bóng tối nhanh chóng cho cậu vào nhóm đầu. Cậu đáng được trở thành một trong số họ, điều mà cậu luôn muốn. Vết như cậu đã từng là một trong số chúng tôi đã được xóa sạch."

"Tôi không...," Simon nuốt nước bọt. "Tôi không thể nhớ hết tất cả mọi thứ. Vì thế nó như việc bào chữa cho những hành động thi thoảng của ai đó."

"Hắn là bực lắm."

Simon cười thành tiếng. "Cô không biết đâu. Tôi không... tôi đã từng không muốn là một ma cà rồng, tôi không nghĩ. Tôi muốn lại như thế một lần nữa. Bị kẹt mãi mãi ở tuổi mười sáu khi tất cả bạn bè và gia đình của tôi già đi ngoại trừ tôi; có ý định làm... tổn thương người khác? Tôi đã từng không muốn tất cả những điều đó. Nhưng... nhìn đi, tôi không nhớ gì nhiều nhưng đủ. Tôi nhớ tôi từng là một con người như thế, cũng giống như tôi bây giờ. Trở thành một thợ săn bóng tối không thay đổi điều đó, nếu tôi thực sự làm được. Tôi đã quên vừa đủ. Tôi sẽ không bao giờ quên điều đó."

Cậu nhắc túi lên vai và ra hiệu Catarina dẫn đường đến phòng mới của cậu. Cô dẫn đường, đi xuống cầu thang đá Simon đã nhận ra là tầng hầm. Cậu đã không nhận ra việc họ để máy đưa trẻ ở dưới tầng hầm.

Cầu thang tối. Simon đặt tay lên tường để giữ vững và rồi rút tay lại.

"Ôi, kinh quá!"

"Ừ, phần lớn bề mặt dưới lòng đất đều được phủ một lớp chất nhờn đen." Catarina nói với giọng đó-là-sự-thật. "Cẩn thận đấy."

"Cảm ơn vì nhắc nhở."

"Không có gì," giọng Catarina như nín cười. Lần đầu tiên Simon cảm thấy Catarina thực ra khá tốt. "Cậu nói... nếu cậu có thể trở thành thợ săn bóng tối. Cậu đang nghĩ về việc từ bỏ à?"

"Vì tôi vừa động vào đồng chất nhầy, đúng đấy." Simon thì thầm. "Không. Tôi không biết mình muốn gì, ngoại trừ việc tôi chưa muốn từ bỏ."

Cậu gần như muốn xem xét lại khi Catarina dẫn cậu đến phòng của mình. Nó tối hơn phòng trước rất nhiều dù cũng được sắp xếp như vậy. Những cái chân gỗ được chạm khắc của hai cái giường chật hẹp mục nát và trong góc phòng, đám chất nhờn màu đen thì nhầy nhớt, trở thành những thác nước nhỏ.

"Tôi không nhớ lắm về địa ngục," Simon nói. "Nhưng tôi nghĩ tôi nhớ nó tốt hơn thế này."

Catarina cười và hôn nhẹ lên má Simon. "Chúc may mắn, ma cà rồng ưa sáng," Cô nói và cười vì vẻ mặt của cậu. "Và dù làm gì thì đừng dùng nhà vệ sinh ở đây. Không dùng ở bất kì tầng nào, thật đấy, nhưng đặc biệt là ở tầng này."

Simon không bảo cô giải thích vì cậu đang rất kinh hãi. Cậu ngồi lên giường mới và rồi vội đứng dậy tạo nên tiếng cọt két dài và đám mây bụi. Nay, ít nhất lần này cậu không có bạn cùng phòng- cậu là vua của căn

phòng như tù đày và đầy nhốt bẩn này. Cậu bỏ đồ ra. Tủ quần áo ở đây thực sự sạch và trống không, một sự tiến bộ đáng kể. Simon có lẽ sẽ ở luôn trong tủ quần áo với mấy cái áo phông hài hước của mình.

Cậu mất khá lâu để kết thúc việc sắp đồ, đúng lúc George thơ thẩn đi vào, kéo vali của mình theo sau và vác cái vợt hỏng trên vai như một thanh kiếm.

"Xin chào, anh bạn."

"Xin chào," Simon cảnh giác nói. "Ờ, cậu... đang làm gì ở đây?"

George ném vali và vợt của mình lên sàn nhà đầy bụi và thả mình xuống giường. Anh chàng đuổi người một cách xa hoa, lờ đi tiếng cọt két đáng ngại bên dưới cái giường.

"Vấn đề là, khóa học cao cấp hơi khó," George nói và Simon mỉm cười. "Và như cậu đã từng nghe: người nhà Lovelace là những kẻ bỏ việc."

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SẴN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#11

Simon đỡ căng thẳng hơn khi có George vào ngày hôm sau, vì thế họ có thể ngồi cùng nhau thay vì ngồi cùng bàn với một đám nhóc người thường mười ba tuổi, những đứa liếc mắt nhìn họ khi họ không thì thầm đứt quãng về điện thoại của họ.

Ngày hôm đó còn đẹp hơn khi Beatriz bỗng dừng chuyển xuống ngồi với bàn của họ.

"Mình không định rời khóa học cấp cao để theo các cậu như Curlytop," Beatriz thông báo, "nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ?"

Cô nàng giật tóc George đầy trùi mềnh.

"Cẩn thận," George nói bằng giọng "Tôi đã không thể ngủ trong căn phòng nhỏ đầy bụi của tụi này rồi. Tôi tin rằng có thứ gì đó đang sống trên mấy bức tường trong phòng. Tôi có thể nghe thấy. Vội vãi. Tôi phải thừa nhận việc làm theo Simon không phải là một định sáng suốt. Có thể là do tôi không sáng suốt. Cũng có thể những ánh mắt dòm ngó đó là tất cả những gì tôi có."

"Thực ra... mặc dù tôi không sẵn sàng theo mấy cậu vào mấy lớp học nhàm chán và nhận sự thiếu tôn trọng liên tục của bạn học... tôi nghĩ cậu đã làm một việc rất tuyệt đấy Simon." Beatriz nói.

Cô cười, hàm răng trắng sáng lên trên làn da nâu và nụ cười đó chứa đầy sự ấm áp và ngưỡng mộ- điều tuyệt nhất mà cậu được nhận trong ngày hôm nay.

"Cậu đúng, đạo đức của chúng tôi luôn vững vàng dù thành lũy của chúng tôi đang sụp đổ. Và chúng tôi sẽ vẫn có những buổi học thú vị, Si," George nói. "Thêm nữa, đừng lo lắng, chúng ta sẽ được nhận nhiệm vụ săn quỷ và bắt những cư dân thế giới ngầm xấu xa."

Simon chọc vào bát súp của mình. "Tôi không lo về việc đó. Có giáo viên nào của chúng ta lo về việc đưa những người không có sức mạnh gì đi đánh nhau với quỷ, điều mà có lẽ chỉ cải thiện được một tẹo, không thực lòng mà nói, về thiệt hại tính mạng?"

"Họ sẽ phải trải qua bài kiểm tra về lòng dũng cảm trước khi đối mặt với việc Tiến cấp." Beatriz nói. "Họ nên từ bỏ vì sợ hay vì một con quỷ ăn mất chân hơn là thử Tiến cấp mà lại không hợp và rồi chết vì cố gắng."

"Đó là một điều tuyệt vời, vui vẻ và bình thường để nói," Simon nói. "Thợ săn bóng tối rất giỏi trong việc nói những điều bình thường."

"Ờ, tôi đang mong chờ đến lúc được nhận nhiệm vụ," George nói. "Và ngày mai một thợ săn bóng tối sẽ đến đây để mang đến cho chúng ta bài giảng về những vũ khí hiểm đùng hơn. Tôi mong đó sẽ là biểu diễn thực hành."

"Không ở trong phòng học," Beatriz nói. "Nghĩ xem một cái nổ nặng có thể làm gì với những bức tường."

Đó là tất cả những gì Simon được nhắc nhở trước khi nói chuyện vui vẻ trong lớp học vào ngày hôm sau, George đi giày cao gót và thấy Dean Penhallow đã ở đó, nói chuyện với sự vui vẻ bồn chồn. Lớp học đã chập kín người, cả hai nhóm học sinh đều có mặt.

"-mặc dù những năm tháng êm ái, một thợ săn bóng tối của một gia đình danh giá đã thành thạo với những vũ khí ít được dùng như roi. Tôi xin giới thiệu với Học viện thợ săn bóng tối buổi học với khách mời đầu tiên: Isabelle Lightwood!"

Isabelle quay lại, mái tóc đen bóng mượt lượn sóng trên vai và chiếc váy đen bông bành quanh đôi chân tái nhợt. Cô tô son màu mận lấp lánh, quá tối màu nên trông gần như là đen. Đôi mắt của cô không đen nhưng một lưỡi dao nhỏ của kí ức lại đâm chọc Simon, tất nhiên là vào khoảng thời gian tệ hại nhất: cậu nhớ màu mắt của cô rất gần với màu nâu tối, như lớp nhung màu nâu, rất giống với màu đen và gần như không khác gì, nhưng với viền màu nhạt ở bên ngoài...

Cậu vấp phải bàn và đập lại cái ghế bằng một cú đấm.

*

Khi vị hiệu trưởng rời đi, Isabelle quay lại và đánh giá lớp học bằng sự khinh thường hoàn toàn.

"Tôi không ở đây để hướng dẫn bất cứ ai trong đồng người ngu ngốc các cậu," cô nói với họ và đi lên xuống giữa các hàng ghế. "Nếu mấy người muốn sử dụng roi, hãy tập luyện với một cái và nếu các cậu mất một cái tai, đừng trở thành một đứa bé lớn xác hay oán trách."

Rất nhiều thằng con trai ở phía dưới gật đầu như thể bị thôi miên. Gần như tất cả lũ con trai đều quan sát Isabelle như thể họ là một đám rắn bị mê hoặc. Một số cô gái cũng nhìn cô như thế.

"Tôi ở đây," Isabelle tuyên bố, chỉ vào Simon. Hình như cô đang nói về cậu. "Kia là Simon Lewis, và cậu ấy là bạn trai của tôi. Vì vậy nếu bất cứ ai trong các cậu đang nghĩ về việc tổn thương cậu ấy vì cậu ấy là người phạm- hay có thể Thiên thần ban cho tâm hồn mấy người sự nhân từ- theo

đuổi cậu ấy, tôi sẽ đến phía sau, quật ngã mấy người và nghiền mấy người thành bột."

"Chúng tôi chỉ là anh em thôi." George vội vàng thanh minh.

Beatriz dịch xa dần khỏi bàn của Simon.

Isabelle hạ tay xuống. Sự kích động ngập tràn cũng biến mất khỏi khuôn mặt cô, như thể cô đã đến và nói những điều cần nói và bây giờ hoóc-môn adrenaline* đã giảm và cô đang thực hiện những gì vừa nói ra khỏi miệng.

* Đây là một hócmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm. (theo wikipedia)

"Tôi sẽ đi bây giờ," Isabelle thông báo. "Cảm ơn vì đã chú ý. Cả lớp giải tán."

Cô quay đầu và bước ra khỏi phòng.

"Tôi phải.." Simon bắt đầu, nhảy ra khỏi bàn và cú rơi đó không được vững cho lắm.

"Tôi phải đi."

"Ừ, cậu nên thế." George nói.

Simon ra khỏi cửa và chạy xuống hành lang đá của Học viện. Cậu biết Isabelle rất nhanh nên cậu chạy, nhanh hơn bất cứ lúc nào trong sân luyện tập và đuổi kịp cô ở hội trường. Cô dừng lại ở phần tranh sáng của ô cửa kính màu khi cậu gọi tên cô.

"Isabelle!"

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#12

Cô đứng đó chờ cậu. Đôi môi cô mở ra, tỏa ra những tia sáng lấp lờ như những quả mận dưới lớp băng tuyết mùa đông sẵn sàng để được thưởng thức. Cậu có thể thấy bản thân đang chạy về phía cô, nắm lấy tay cô và hôn lên đôi môi đó, biết rằng nó là dành cho cô, Isabelle dũng cảm và tài giỏi của cậu, xua đi cơn lốc của tình yêu và hạnh phúc, nhưng cậu thấy nó như qua ô cửa kính, như là nhìn vào một thứ gì đó mà cậu chỉ có thể nhìn mà không thể chạm đến.

Simon cảm thấy một cơn đau bỏng cháy dọc cơ thể, không chỉ qua lồng ngực, như thể cậu vừa bị sét đánh. Nhưng cậu phải nói điều này.

"Mình không phải bạn trai cậu, Isabelle." Cậu nói.

Cô trở nên trắng bệch. Simon cảm thấy sợ hãi bởi những ngôn từ tẻ hại trào ra khỏi miệng.

"Ý mình là, mình không thể trở thành bạn trai cậu, Isabelle," Cậu nói. "Mình không phải anh ta... người đã từng là bạn trai cậu. Người con trai mà cậu muốn."

Cậu suýt nữa nói: mình ước mình có thể. Cậu đã từng ước như thế. Đó là lí do vì sao cậu đến Học viện, để học trở thành con người mà tất cả mọi người muốn. Cậu muốn được như vậy, trở lại thành một anh hùng tuyệt vời như trong trò chơi hay phim ảnh. Lúc đầu cậu rất chắc chắn đây là điều cậu muốn.

Ngoại trừ việc ước mình có thể trở thành người con trai ấy đồng nghĩa với việc ước rằng con người bây giờ của cậu sẽ biến mất: một thằng con trai bình thường, hạnh phúc chơi trong ban nhạc, người vẫn có thể yêu mẹ mình, người không phải thức dậy trong những lúc tối tăm, lạnh lẽo nhất của buổi đêm vì khóc lóc cho người bạn đã chết.

Và cậu không biết liệu mình có thể trở thành con người mà cô muốn, liệu cậu có muốn hay không.

"Cậu nhớ tất cả mọi thứ, và mình... không nhớ hết." Simon tiếp tục. "Mình tổn thương cậu khi mình không cố ý, và mình nghĩ mình có thể đến Học viện và trở nên tốt hơn, nhưng mọi việc không được tốt cho lắm. Cả cuộc chơi đã thay đổi. Kỹ năng của mình tụt lùi và độ khó thì lại tăng lên đến mức không thể làm được..."

"Simon," Isabelle cắt ngang, "Cậu đang nói như dờ hơi vậy."

Cô nói gần như âu yếm, nhưng điều đó càng làm Simon buồn thêm. "Và mình không biết trở thành một ma cà rồng uyển chuyển và quyến rũ cho cậu như thế nào cả."

Cái miệng hoàn hảo của Isabelle cong lên như vầng trăng khuyết trên khuôn mặt nhợt nhạt. "Cậu chưa bao giờ uyển chuyển cả, Simon."

"Ồ," Simon nói. "Cảm ơn Chúa. Mình biết là cậu đã có rất nhiều bạn trai. Mình nhớ là có cả tiên và..." Một mảnh kí ức lóe lên không đúng lúc "chúa tể Montgomery? Cậu hẹn hò với cả thành viên hoàng tộc à? Làm sao mình có thể đấu lại chứ?"

Isabelle vẫn nhìn trù mến, nhưng nó đã nhạt đi với sự kiên nhẫn rộng lượng. "Cậu là chúa tể Montgomery, Simon!"

"Mình không hiểu," Simon nói. "Khi cậu làm ma cà rồng, cậu có được cho một danh hiệu không?"

Có lẽ điều đó có ý nghĩa. Ma cà rồng có vẻ quý tộc.

Isabelle chạm tay lên lông mày. Đó dường như là điều bộ thể hiện sự mệt mỏi kinh thường, như là Isabelle đã mệt mỏi với tất cả việc này, nhưng Simon thấy cách mà đôi mắt cô nhắm lại, như thể cô không thể nhìn vào cậu khi nói. "Đó chỉ là trò đùa giữa cậu và mình thôi mà Simon."

Simon mệt mỏi vì tất cả việc này: một phần biết cô rất rõ trong khi những phần còn lại thì không nhớ gì cả, biết rằng cậu không phải là điều cô muốn.

"Không," Cậu nói. "Đó chỉ là trò đùa giữa cậu và anh ta mà thôi."

"Cậu là anh ấy mà, Simon!"

"Mình không phải," Simon nói. "Mình không biết như thế nào để trở thành cậu ta, đó là điều mà mình nhận ra trong khoảng thời gian này. Mình đã từng nghĩ mình có thể học để trở thành người đó nhưng từ khi đến Học viện, mình nhận ra rằng mình không thể. Mình không thể trải nghiệm tất cả mọi thứ chúng ta đã làm một lần nữa. Mình sẽ không bao giờ trở thành người con trai đã làm tất cả những điều đó. Mình sẽ làm những điều khác. Mình sẽ trở thành một người khác."

"Một khi cậu Tiến cấp, cậu sẽ lấy lại được tất cả những kí ức của cậu!"

"Nếu mình Tiến cấp thì sẽ mất hai năm. Mình không thể trở thành con người cũ trong hai năm, kể cả khi mình có lại được kí ức bởi vì sẽ có rất nhiều những kí ức khác. Cậu cũng sẽ không còn là con người cũ. Mình biết cậu tin tưởng vào mình mà Isabelle, mình biết cậu tin vì cậu... cậu quan tâm đến chàng trai đó. Điều đó hơn những gì mình có thể cho cậu thấy. Nhưng, Isabelle, Isabelle, điều đó không công bằng khi lợi dụng lòng tin của cậu, không công bằng khi cứ để cậu chờ đợi chàng trai đó trong khi cậu ta không bao giờ quay lại."

Isabelle khoanh tay lại, ngón tay vờ vò chiếc áo khoác nhung sẫm màu mận như thể cô đang cố làm mình thoải mái. "Không có gì là không công bằng cả. Điều không công bằng là một phần của cậu bị lấy đi, là cậu bị tách xa khỏi mình. Mình rất tức giận đấy Simon."

Simon bước về phía trước một bước, nắm lấy một tay của cô và gỡ tay cô ra khỏi cái áo. Cậu không ôm cô trong vòng tay mình nhưng cậu đứng cách cô chỉ một chút, hai bàn tay nắm lấy nhau. Đôi môi run run của cô lấp lánh, và cả lông mi nữa. Cậu không biết liệu có phải Isabelle mạnh mẽ đang khóc hay là do mascara lấp lánh. Cậu chỉ biết rằng cô tỏa sáng như là chòm sao trong hình hài một người con gái.

"Isabelle," Cậu nói. "Isabelle."

Cô ấy chính là cô ấy, còn cậu lại hầu như không biết mình là ai.

"Cậu biết vì sao cậu ở đây không?" cô hỏi.

Cậu chỉ nhìn cô. Câu hỏi đó mang rất nhiều ý nghĩa và có rất nhiều cách để trả lời.

"Ý mình là ở Học viện này," Cô nói. "Cậu có biết vì sao cậu muốn trở thành một thợ săn bóng tối?"

Cậu ngập ngừng. "Mình muốn trở thành con người đó một lần nữa." Cậu nói. "Người anh hùng mà tất cả các cậu nhớ... và nơi này có vẻ như là trường đào tạo anh hùng."

"Không phải." Isabelle dứt khoát. "Đây là trường đào tạo thợ săn bóng tối. Và ờ, mình nghĩ đó là một việc khá hay, và, mình nghĩ bảo vệ thế giới khá là lớn lao. Nhưng có những thợ săn bóng tối hèn nhát, xấu xa và đáng thất vọng. Nếu cậu muốn tốt nghiệp Học viện, cậu phải tìm ra vì sao cậu lại muốn trở thành thợ săn bóng tối và điều đó có ý nghĩa gì với cậu, Simon. Không phải chỉ vì muốn mình trở nên đặc biệt."

Cậu nhăn nhó, nhưng đó là sự thật. "Cậu nói đúng. Mình không biết. Mình biết rằng mình muốn ở đây. Mình biết mình cần phải ở đây. Tin mình đi, nếu cậu mà thấy phòng tắm, cậu sẽ không dễ dàng quyết định đâu."

Cậu nhìn cô bối rối.

"Nhưng," Cậu nói. "Mình không biết vì sao. Mình không hiểu bản thân mình đủ. Mình biết những điều mình đã nói với cậu, đầu tiên, và mình biết điều cậu muốn. Đó là mình trở thành con người trước kia. Mình đã rất sai và mình xin lỗi."

"Xin lỗi?" Isabelle hỏi. "Cậu biết vấn đề lớn đối với mình khi đến đây, trở thành con ngốc trước mặt mọi người là gì không? Cậu có biết... tất nhiên là không rồi. Cậu không muốn mình tin cậu? Cậu không muốn mình chọn cậu?"

Isabelle hất tay ra khỏi cậu và quay mặt đi như khi cô làm trong vườn ở Học viện, nhà của cô. Lần này cậu biết đó chắc chắn là lỗi của cậu.

Cô bỏ đi sau khi nói:

"Làm theo cách của cậu đi, Simon Lewis. Mình thì không."

*

Simon cảm thấy quá chán nản sau khi Isabelle đi- sau khi cậu đẩy cô ra xa- đến nỗi cậu không cậu nghĩ rằng cậu có thể rời khỏi chiếc giường nhỏ của mình một lần nữa. Cậu nằm đấy, lắng nghe George lầm bầm và kì cọ những bức tường. Anh chàng đã loại bỏ được lượng chất nhờn đáng ấn tượng.

Simon rút đến nơi mà cậu tin rằng không ai có thể tìm ra mình. Cậu ngồi trong phòng tắm. Đá lát tường nứt vỡ; có gì đó đen tối ở một trong

mấy nhà vệ sinh. Simon mong rằng đó chỉ là kết quả của việc mọi người đổ súp đi.

Cậu có nửa tiếng yên bình trong nhà tắm, một mình với mấy nhà vệ sinh kinh khủng cho đến khi George nhìn qua cánh cửa.

"Này anh bạn," George nói. "Đừng có dùng nhà tắm đấy. Tôi không thể nào nhấn mạnh điều đó đủ đâu."

"Tôi không định sử dụng nhà tắm." Simon ủ rũ nói. "Tôi đang rối tung lên đây, nhưng tôi không phải thằng đần. Tôi chỉ muốn ở một mình và ngẫm nghĩ những điều sâu sảo. Cậu muốn biết một bí mật không?"

George im lặng một lúc. "Nếu cậu muốn nói. Cậu không phải làm như thế. Tất cả chúng ta đều có những bí mật."

"Tôi cố gắng rời xa người con gái tuyệt vời nhất tôi từng gặp vì tôi là một kẻ thất bại khi cố gắng trở lại làm bản thân. Đây là bí mật của tôi: tôi muốn trở thành một anh hùng, nhưng tôi không phải là duy nhất. Mọi người nghĩ tôi là một chiến binh tuyệt vời, người có thể triệu hồi thiên thần, giải cứu thợ săn bóng tối và cả thế giới, nhưng đó là một trò đùa. Tôi còn không thể nhớ mình đã làm gì. Tôi không thể tưởng tượng ra mình đã làm nó như thế nào. Tôi không hề đặc biệt, sẽ không ai bị lừa gạt quá lâu, và tôi còn không cả biết mình đang làm gì ở đây. Vậy, cậu có bí mật nào hơn thế này không?"

Có tiếng ồng ộc từ một trong mấy cái nhà vệ sinh. Simon thậm chí còn không nhìn về phía đó. Cậu không có hứng thú xem xét tiếng động đó.

"Tôi không phải là một thợ săn bóng tối." George nói dồn dập.

Ngồi trên sàn phòng tắm không phải là một cách hay để bật mí những điều kì lạ. Simon nhăn mày. "Cậu không phải người nhà Lovelace sao?"

"Không, tôi đúng là người nhà Lovelace." Giọng nói nhẹ nhàng thường ngày của George bỗng trở nên nghiêm nghị. "Nhưng tôi không phải một thợ săn bóng tối. Tôi được nhận nuôi. Những thợ săn bóng tối đến chiêu mộ tôi không thể nào nghĩ đến điều đó...về việc những người mang dòng máu thợ săn bóng tối lại muốn một đứa trẻ người phạm, cho họ tên của thợ săn bóng tối và nghĩ họ như con đẻ của mình. Tôi luôn định nói ra sự thật nhưng tôi nhận ra rằng nó sẽ dễ dàng hơn khi tôi đến đây... ít rắc rối để quyết định cho tôi ở lại hơn là nhận ra liệu họ có muốn mang tôi đi. Và rồi tôi gặp những người khác, bắt đầu khóa học và nhận ra mình có thể bắt nhịp cùng họ khá dễ dàng. Tôi thấy những điều họ nghĩ về người thường. Tôi nhận ra rằng sẽ chẳng làm sao nếu tôi giữ bí mật này, ở lại lớp ưu tú và trở thành những người như họ, trong một khoảnh khắc."

George đút tay vào túi và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

"Nhưng rồi tôi gặp cậu, cậu không có những năng lực đặc biệt và cậu đã làm được nhiều hơn tất cả bọn họ gộp lại. Cậu làm những điều lúc này, như chuyển xuống lớp người phạm khi cậu không phải, điều đó khiến tôi trở nên đàn ông và đến nói với hiệu trưởng rằng tôi là người phạm và bị chuyển đi. Cậu đã làm điều đó. Cái cách cậu như bây giờ, hiểu chứ? Vậy nên đừng nói về việc cậu là một kẻ thất bại vì cậu không theo lưng một kẻ thất bại đến một căn phòng đầy-chất-nhờn hay một nhà vệ sinh đầy-chất-nhờn, và tôi đã đi theo cậu." George dừng lại và tích cực nói. "Và tôi rất thích khi chỉnh sửa lại cụm từ của cậu nói trước, vì nói nghe quá tệ nhưng tôi chắc chắn là như thế."

"Tôi sẽ giữ tinh thần đó," Simon nói. "Và tôi... tôi rất vui khi cậu kể với tôi. Tôi đã mong chờ một người phạm cùng phòng tuyệt vời từ lúc đầu."

CHÀO MỪNG ĐẾN HỌC VIỆN THỢ SĂN BÓNG ĐÊM

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

#13

"Muốn biết bí mật khác không?" George hỏi.

Simon cảm thấy hơi sợ hãi trước việc bật mí một bí mật khác và lo rằng George chính là một điệp viên bí mật, nhưng cậu đã gật đầu ngay lập tức.

"Tất cả mọi người trong học viện này, những thợ săn bóng tối và người phạm, những người có Tâm nhân và những người không có, mỗi người đều mong muốn trở thành một anh hùng. Chúng ta đều mong chờ, cố gắng vì nó và sớm thôi chúng ta sẽ đổ máu vì nó. Cậu cũng giống như chúng tôi thôi, Si. Ngoại trừ một điều khác biệt về cậu: Chúng tôi đều muốn trở thành anh hùng nhưng cậu biết cậu có thể trở thành như thế. Cậu biết ở một cuộc sống khác, ở một thế giới so le, dù cậu có nghĩ như thế nào cậu cũng đã từng là một anh hùng. Cậu có thể làm lại điều đó một lần nữa. Có lẽ không phải một anh hùng như lúc trước nhưng điều đó nằm trong cậu khiến cậu có những lựa chọn đúng đắn, khiến cậu có thể hi sinh một cách cao cả. Điều đó rất áp lực. Nhưng nó đáng kì vọng hơn tất cả bọn tôi. Hãy nghĩ theo hướng đó, Simon Lewis, và nghĩ rằng cậu khá may mắn."

Simon chưa từng nghĩ theo cách đó bao giờ. Cậu chỉ luôn nghĩ rằng cái gậy đang chuẩn bị đập xuống và cậu đang trở nên đặc biệt một lần nữa. Nhưng Isabelle nói đúng: việc này không phải chỉ là trở nên đặc biệt. Cậu nhớ khi nhìn thấy Học viện lần đầu tiên, từ xa nhìn lại nó đã rất ấn tượng và đẹp như thế nào, và nó khác ra sao khi nhìn gần. Cậu bắt đầu nghĩ về quá

trình trở thành một thợ săn bóng tối theo cách đó. Cậu bắt đầu tin rằng cậu có thể chém bản thân với thanh kiếm và điều khiển con người chạy với mình, ăn món súp kinh khủng, cạn hết đồng chất nhờn khỏi tường và tìm thấy con người cậu muốn trở thành một cách chậm rãi và bình tĩnh trong khoảng thời gian này.

George tựa người vào tường phòng tắm, một hành động rõ ràng là vô cùng vội vàng và nguy hiểm, rồi cười toe toét với cậu. Nhìn nụ cười ấy, nhìn George từ chối không trở nên nghiêm túc trong hơn một giây nhắc Simon nhớ về điều gì đó về ngày đầu tiên cậu ở Học viện. Nó nhắc cậu nhớ về hi vọng.

"Nói cho may mắn, Isabelle Lightwood hoàn toàn là một cô gái xinh đẹp. Thực ra thì cô ấy tốt hơn thế: Cô ấy là anh hùng. Cô ấy đi cả chặng đường đến đây để nói với cả thế giới rằng cậu là của cô ấy. Giờ cậu lại nói với tôi cô ấy không biết một anh hùng khác khi đang nhìn thấy một người hùng? Cậu đang tìm ra cậu đang làm cái gì ở đây. Isabelle Lightwood tin tưởng cậu và với những gì nó xứng đáng, tôi cũng thế."

Simon ngược lên nhìn George.

"Điều đấy rất đáng giá," Cuối cùng cậu nói. "Cảm ơn vì đã nói những điều đó."

"Không có gì. Bây giờ thì đứng lên khỏi sàn nhà đi," George van nài. "Nó thật kinh tởm."

Simon đứng dậy. Cậu ra khỏi phòng tắm, George đi trước và cả hai suýt nữa đã đâm sầm vào Catarina Loss, người đang kéo lê một cái liễn đựng súp đóng nắp trên đá tạo ra những âm thanh như tiếng cạo.

"Cô Loss...," Simon nói. "Tôi có thể hỏi là... cô đang làm gì không?"

"Dean Penhallow vừa quyết định rằng cô ta sẽ không đặt nguồn thực phẩm tươi cho đến khi món súp ngon tuyệt và giàu chất dinh dưỡng này được dùng hết. Vì vậy nên tôi đang đem nó đi chôn trong rừng đây." Catarina Loss thông báo. "Cầm lấy một bên quai đi."

"Ồ, được thôi, một kế hoạch không tồi." Simon nói, túm lấy một bên quai của cái liễn vào kéo nó cùng với Catarina. George đi theo họ, run rẩy giữ thăng bằng cho cái liễn ở giữa. Khi họ đi qua những hành lang đầy gió và tiếng vang của Học viện, Simon nói thêm: "Tôi có một câu hỏi nhanh về khu rừng. Và những con gấu."

Table of Contents

Mục lục

#1

#2

#3

#4

5

#6

#7

8

#9

#10

#11

#12

#13